

Arrest

nr. 268 147 van 11 februari 2022
in de zaak RvV X / XI

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat F. JACOBS
Kroonlaan 88
1050 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE Xide KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van onbepaalde nationaliteit te zijn, op 11 oktober 2021 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 7 september 2021.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 7 december 2021 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 14 januari 2022.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MAES.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat F. JACOBS en van attaché M. SOMMEN, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker dient op 14 september 2018 een verzoek om internationale bescherming in bij de Belgische asiendiensten.

1.2. Verzoeker wordt op 11 december 2019 een eerste keer gehoord op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het CGVS).

Op 28 januari 2020 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

Deze beslissing wordt door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) op 23 oktober 2020 vernietigd omdat verzoeker voor de Raad te kennen gaf homoseksueel te zijn.

1.3. Verzoeker wordt vervolgens opnieuw gehoord op het CGVS op 8 februari 2021 en op 23 april 2021.

1.4. De commissaris-generaal neemt op 7 september 2021 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

Dit is de bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

“A. Feitenrelaas

U verklaart van Palestijnse origine te zijn en bent geboren op [in] 1990 in Khan Younis, Gaza. U verzocht op 14 september 2018 om internationale bescherming. Op 28 januari 2020 werd door het CGVS in uw hoofde een weigeringsbeslissing genomen. Deze beslissing werd op 23 oktober 2020 door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RvV) vernietigd omdat u voor de RvV te kennen gaf homoseksueel te zijn, waarop uw dossier opnieuw door het CGVS geëvalueerd werd. In het kader van uw huidige verzoek legde u volgende verklaringen af:

U bent een Arabier en een moslim. U bent niet geregistreerd bij het UNRWA. U woonde steeds in Khan Younis. U ging tot het vierde middelbaar naar school. Daarna volgde u een opleiding tot kapper die u niet afmaakte. U werkte nooit als kapper, maar u had wel ervaring en ziet het als een hobby. Na een opleiding van drie jaar startte u in 2011 als auto elektricien in een garage. U werkte tevens in de landbouw als u niet genoeg werk had als elektricien. Verder verhandelde u tramadol (verdovende middelen) in Gaza.

Op uw 16e merkte u dat u zich aangetrokken voelde tot andere jongens. U dacht dat er iets mis was met u, dat u ziek was. U probeerde zichzelf te overtuigen dat u normaal was, maar telkens als u een knappe jongen zag, voelde u zich aangetrokken tot hem. Een tijdje later, op uw 16e of 17e aanvaardde u zichzelf uiteindelijk. U had echter het lef niet om een van de jongens tot wie u zich aangetrokken voelde aan te spreken. U was op de hoogte van de negatieve houding van de Gazaanse maatschappij en religieuze gemeenschap ten opzichte van homoseksuelen en u probeerde uw geaardheid te verbergen.

Midden 2012 werd u door uw familie, meer bepaald door uw moeder, voor het eerst voorgesteld om te trouwen met uw nicht [N.]. U weigerde en vertelde dat het niet het juiste moment was, daar u geen werk, noch een huis had. Drie à vier weken na dit eerste voorstel, of misschien één of twee maanden later, gaf uw moeder u het telefoonnummer van [N.]. Uw moeder dacht dat u misschien iets zou voelen voor [N.] als u in contact kwam met haar. U wou [N.] echter geen valse hoop geven en vertelde haar telefonisch dat het niets zou worden omdat u nog niet klaar was voor een huwelijk. Nadat [N.] u daarop nog enkele keren opbelde, nam u niet meer op. Uw moeder bleef echter regelmatig opnieuw voorstellen om te trouwen met haar, wat u steeds weigerde onder het voorwendsel dat u zich nog niet klaar voelde.

Toen u 19 of 20 jaar oud was, voelde zich aangetrokken tot [I.]. Hij is een buurjongen en u wou hem leren kennen. U was zich bewust van het risico, maar u had uw gevoelens niet onder controle waardoor u het aandurfde om hem aan te spreken. U dacht daarnaast dat [I.] wel begrip zou kunnen tonen, aangezien hij van dezelfde buurt als u komt. Door de manier waarop [I.] zich gedroeg en bewoog, wist u dat hij homoseksueel was. Eind 2012 of in 2013 sprak u hem aan toen u hem zag zitten in een café. Jullie dronken een koffie samen en maakten kennis met elkaar. Na die eerste ontmoeting hielden jullie dagelijks telefonisch contact. In dezelfde week zagen jullie elkaar nog een tweede keer, opnieuw in hetzelfde café. Uw oudste broer zag u beide keren zitten met [I.] en verbood u achteraf nog contact met hem te hebben. Er deden immers geruchten de ronde dat [I.] veel jongens ontving op zijn appartement. Uw broer wou niet dat u met zo een persoon om ging. U vermoedt dat uw broer deze geruchten over [I.] ook aan uw ouders vertelde.

Begin 2013 leerde u vier vrienden van [I.] kennen, waarvan u later te weten kwam dat ze ook homoseksueel zijn. Twee weken na die kennismaking werd u door de politie gearresteerd toen u aan [I.] en die vier vrienden tramadol pillen wou verkopen. Jullie werden allen gearresteerd. De politie wist niet van uw seksuele geaardheid, noch van die van [I.] en zijn vrienden. Jullie werden meegenomen naar het politiekantoor, waar u ondervraagd werd. Daarna verbleven jullie alle zes voor zes maanden in de gevangenis. U was er van op de hoogte dat u voor twee dozen tramadol pillen zes maanden zou moeten blijven in de gevangenis. Na zes maanden kwam uw vader langs en betaalde 1000 dollar, waarop u vrijkwam. Uw vader en oudste broer verboden u contact te hebben met [I.]. Na dit incident verkocht u minder tramadol, ongeveer 60 pillen per maand, uit schrik om opgepakt te worden en omdat u bang was van uw vader. Hij waarschuwde u en zei dat dit de laatste keer was, anders zou hij u niet

meer helpen. Sinds uw vrijlating werd u door de kinderen van uw burens, jongens van 20 jaar, beledigd en uitgemaakt voor homo. Twee of drie weken na uw vrijlating, in juli of augustus van 2013, vertelde u in een telefonisch gesprek tegen [I.] dat u homoseksueel bent en gevoelens voor hem had. U wou een relatie met hem beginnen. [I.] vertelde dat hij dezelfde gevoelens voor u had. Hij twijfelde echter om een relatie te beginnen, hij was bang omdat dergelijke relatie niet mag in Gaza. Hij wou eerst vrienden blijven en vervolgens zien hoe het evolueerde. Uiteindelijk ging [I.] toch akkoord op voorwaarde dat jullie relatie geheim bleef en het tegen niemand anders gezegd werd. Een tijdje na uw vrijlating in 2013, nadat er opnieuw werd gesproken over een huwelijk, scheepte u uw moeder af met de leugen dat u een relatie had met een ander meisje, genaamd Noor. Uw moeder wou Noor dan voorstellen om te trouwen met u, maar u zei dat u nog niet klaar was. Twee à drie maanden nadat u over Noor verteld had tegen uw familie, zei u tegen uw moeder dat uw relatie met Noor gedaan was.

U hield in de daaropvolgende tijd in het geheim telefonisch contact met [I.]. Vier maanden na uw vrijlating hoorde uw oudste broer u aan de telefoon met [I.]. Daarop werd uw gsm afgenomen en werd u voor drie à vier weken opgesloten. Uw vader en oudste broer dreigden dat u niet meer naar buiten mocht gaan en geen mobiele telefoon meer kreeg als u bleef contact houden met [I.]. U had [I.] een week voordien verteld dat u van uw familie eigenlijk geen contact meer mocht hebben met hem. Doordat u ontdekt werd door uw broer aan de telefoon had u effectief geen contact meer met [I.]. Na vier à vijf maanden zonder contact, had u uw familie kunnen overtuigen dat u [I.] niet meer opnieuw zou contacteren. U had bovendien zijn nummer gewist uit uw gsm. Echter, nadat u hem op straat zag, gaf [I.] u opnieuw zijn gsmnummer dat u opsloeg op een andere simkaart. Daardoor kon u terug met [I.] communiceren, wat u eens per twee weken deed. U zag [I.] twee à drie keer bij zijn thuis. De tweede keer dat u hem bij zijn thuis zag, in mei of juni 2014, had u voor het eerst seks met hem.

In juni 2014 vertelde [I.] tegen zijn vrienden dat u homoseksueel bent. Hij vertrouwde zijn vrienden om het niet door te vertellen, daar ze elkaar al lang kenden. In die periode vertelde [I.], zonder uw medeweten, tevens tegen twee van hen dat jullie een relatie hadden. U kwam dit nadien te weten en was boos. U wou immers niet dat iemand van jullie relatie wist. [I.] zei echter dat hij die twee vrienden vertrouwde, naar u vermoedt omdat zij ook geheimen aan hem vertelden. Op 15 juli 2014 was u op het verjaardagsfeest van [I.]. U, [I.] en dezelfde vier vrienden waren aanwezig in het huis. Na een uur kwam de politie. U was in het verleden reeds regelmatig gevolgd door [W.Z.], die voor de informatiedienst werkt, waardoor u denkt dat de politie wist dat er een feest was die avond bij [I.]. De politie doorzocht het huis, fouilleerde u en vond op die manier twee dozen tramadol pillen in uw jas. De anderen moesten andere kleren aandoen en daarop namen ze u allemaal mee naar hetzelfde politiekantoor. Daar aangekomen moest u uw persoonlijke spullen afgeven en werd u gevraagd voor wie die pillen waren. U antwoordde dat ze voor u waren. Bij uw ondervraging werd u geslagen. De eerste dag van uw aanhouding contacteerde u uw familie. Uw vader was in shock en zei dat u altijd in de gevangenis mocht blijven. De eerste week van uw aanhouding zat u alleen in een cel, daarna met uw vijf vrienden. Uw vader verbood uw familie om u te helpen om vrij te komen. Na anderhalve maand in de cel kwam u tot het besluit dat u Gaza wou verlaten. U besprak dit met [I.], maar voor hem was het moeilijk om te vertrekken uit Gaza. Zijn familie zou hem hierin niet financieel willen ondersteunen. Na tweeëneenhalve maand en één dag voor de oorlog liet de politie u vrij. Dit was in september 2014. U ondertekende een document dat u na de oorlog zou terugkeren om over uw situatie te praten. De enige andere voorwaarde was dat u thuis zou blijven. Na uw vrijlating werd u opnieuw onder druk gezet om geen contact meer te hebben met [I.]. Drie à vier dagen later werd u verplicht om te trouwen met uw nicht [N.]. U had ditmaal geen keuze meer. U weigerde echter definitief. Uw familie was verbaasd en in shock. Ze wouden weten waarom u weigerde. U gaf echter geen uitleg en verliet Gaza een week later via een tunnel in Rafah. Uw broer [A.] gaf u 2500 dollar om u te helpen bij uw vertrek. U had zelf ook wat spaargeld. U betaalde 1000 dollar aan een smokkelaar, [H.Z.]. Daarnaast betaalde u 100 dollar voor een vervalste stempel in uw paspoort zodat het voor de Egyptische autoriteiten leek dat u legaal de grens had overgestoken. In Alexandrië wachtte uw broer Hamdi Zourob (O.V. 8.701.815), die even daarvoor Gaza verlaten had. In Egypte had u nog contact met [I.], maar nadat u uw gsm verloor onderweg naar Italië beschikte u niet meer over zijn contactgegevens en hoorde u niets meer van hem. Samen met uw broer reisde u vervolgens via Italië en Oostenrijk naar Duitsland waar u in september 2014 aankwam. In München werden jullie opgepakt en verplicht om jullie vingerafdrukken af te staan. U diende hierop een verzoek tot internationale bescherming in Duitsland in. U vertelde niets over uw seksuele geaardheid aan de Duitse asiinstanties. U was bang, misschien omdat uw broer daar bij u was. Daarnaast voelde u zich niet vrij. U had schrik dat uw verhaal niet vertrouwelijk zou behandeld worden. Tevens was u bang dat anderen bang van u zouden zijn omdat u moslim bent en uit een andere cultuur komt. Een week na het einde van de oorlog in Gaza, die vier, vijf of zes maanden duurde, kwamen er personen bij uw familie thuis in Gaza om te vragen waar u was. Zij lieten het

document dat u had ondertekend bij uw vrijlating in 2014 zien aan uw moeder. Uw moeder kende deze personen niet en zei dat u het land verlaten had. Zij geloofden haar niet, en kwamen nog twee keer, om de twee weken terug. Ondertussen verbleef u in Duitsland in afwachting van uw procedure daar en werkte u tweeënehalf jaar in de bouwsector.

In 2015 hoorde u via uw zus [S.] dat [I.] Gaza had verlaten. U weet niet waar hij is. In 2017 ontving u een weigeringsbeslissing van de Duitse autoriteiten.

In augustus 2018 liep uw werkcontract in Duitsland af en in september 2018 reisde u samen met uw broer [H.] verder naar België. U vreest bij een terugkeer naar Gaza verdere problemen met Hamas te kennen omdat u zich niet meer gemeld heeft voor het verder uitzitten van uw detentie ten gevolge van uw handel in verdovende middelen. Tevens stelt u thuis niet meer aanvaard te zullen worden. Daarnaast vreest u problemen omwille van uw homoseksuele geaardheid.

Ter ondersteuning van uw verzoek tot internationale bescherming legt u een kopie neer van uw paspoort, een kopie van uw identiteitskaart, een kopie van uw geboorteakte, een kopie van een document aangaande de weigeringsbeslissing die u ontving op 11 juli 2017 na uw verzoek tot internationale bescherming in Duitsland en een kopie van een document dat uw broer [H.] ontving op 5 juli 2018 aangaande zijn uitwijzing na zijn verzoek tot internationale bescherming in Duitsland. In het kader van uw verzoekschrift tot beroep tegen de eerste weigeringsbeslissing verwees uw raadvrouw naar algemene informatie in de Gazastrook inzake drugs, de algemene veiligheidssituatie en de levensomstandigheden.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofd heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na onderzoek van al de door u aangehaalde feiten en alle elementen aanwezig in het administratieve dossier dient vastgesteld te worden dat u noch de status van vluchteling noch de status van het subsidiair beschermde kan toegekend worden, dit om onderstaande redenen.

Artikel 1D van de Vluchtelingenconventie, waarnaar artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet verwijst, bepaalt dat personen die de bijstand of bescherming genieten van andere organen of instellingen van de Verenigde Naties, zoals de UNRWA, uitgesloten dienen te worden van de vluchtelingenstatus. Uit uw verklaringen en uit de door u neergelegde stukken blijkt dat u nooit geregistreerd bent bij UNRWA en dat u nooit beroep heeft gedaan op de bijstand van UNRWA (NPO I p. 3). Bijgevolg moet uw verzoek om internationale bescherming onderzocht worden in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Na een grondig onderzoek van alle door u afgelegde verklaringen en de door u voorgelegde stukken dient te worden vastgesteld dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat er in uw hoofd sprake is van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.

Allereerst kan er geen geloof gehecht worden aan uw confrontaties met de autoriteiten in Gaza. Hierbij is het van belang op te merken dat u in uw verzoekschrift tot beroep naar aanleiding van de eerste weigeringsbeslissing, die werd genomen nadat u 1 keer was gehoord op het CGVS, voor wat betreft uw problemen in Gaza louter aangaf een bijkomend asielmotief te hebben, met name uw seksuele geaardheid. U liet voor het overige geen wijzigingen of correcties optekenen voor wat betreft de arrestaties zoals u ze weergaf tijdens uw eerste persoonlijk onderhoud. Niettemin dient er gewezen te worden op meerdere tegenstrijdigheden in uw opeenvolgende verklaringen.

Zo beweerde u tijdens uw eerste persoonlijk onderhoud dat u de vier vrienden van [I.] leerde kennen begin 2013 in een café en op datzelfde moment werd gearresteerd door de politie omdat u tramadol

pillen op zak had (NPO I p. 9-10). Tijdens uw tweede persoonlijk onderhoud stelde u eveneens dat u hen begin 2013 leerde kennen, maar dat iedereen na die eerste ontmoeting naar huis ging. U werd pas tijdens uw tweede ontmoeting met hen gearresteerd, twee weken later (NPO II p. 15). Daarbij aansluitend verklaarde u tijdens uw eerste onderhoud dat die vier vrienden werden gearresteerd omwille van hun homoseksualiteit (NPO I p. 10). Tijdens uw tweede persoonlijk onderhoud beweerde u dan weer dat niemand van de politie wist van hun homoseksualiteit (NPO II p. 12).

Voorts slaagde u er niet in uw tweede arrestatie coherent in de tijd te plaatsen. Volgens uw verklaringen tijdens uw eerste persoonlijk onderhoud vond die tweede arrestatie plaats op 14 mei 2014, de verjaardag van [I.], werd u tweeëneenhalve maand vastgehouden en kwam u vrij één dag voor de oorlog, wat overeenkwam met 15 of 20 juli 2014 (NPO I p. 13, 15). Hiernaar gevraagd tijdens uw tweede persoonlijk onderhoud stelde u echter dat de verjaardag van [I.] 15 juli is en dus de arrestatie op 15 juli 2014 plaatsvond. U werd vervolgens vastgehouden tot ergens in september 2014, het moment waarop de oorlog volgens u begon (NPO II p. 16). Gewezen op uw tegenstrijdige verklaringen repliceerde u louter dat u misschien een fout had gemaakt, maar dat de datum juist is, want u zou die dagen nooit vergeten (NPO II p. 16). Dit is niet voldoende om de vastgestelde tegenstrijdigheid te verklaren. Te meer uit de informatie waarover het CGVS beschikt blijkt dat de oorlog in 2014 plaatsvond van 8 juli 2014 tot 26 augustus 2014.

Tot slot is het opmerkelijk dat u tijdens uw eerste persoonlijk onderhoud stelde dat er tijdens uw eerste zes maanden durende vasthouding niets noemenswaardig gebeurde. U verbleef gewoon in de gevangenis (NPO I p. 10). Tijdens uw tweede arrestatie werd u geslagen tijdens uw ondervraging, naar eigen zeggen niet zo hard (NPO I p. 14). Gevraagd tijdens uw tweede persoonlijk onderhoud naar hoe u werd behandeld tijdens uw arrestaties, stelde u echter dat u tijdens beide arrestaties werd geslagen, uitgescholden en slecht werd behandeld (NPO II p. 12).

Gelet op het geheel aan voorgaande vaststellingen kan er geen geloof gehecht worden aan uw beweerde problemen met de autoriteiten in Gaza.

Wat betreft uw homoseksuele geaardheid, die u pas inriep voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen nadat u reeds een weigering tot internationale bescherming had ontvangen in Duitsland en van het CGVS, dient vastgesteld dat uw verklaringen omtrent uw homoseksuele geaardheid niet konden overtuigen, dit omwille van onderstaande vaststellingen.

Vooreerst legde u tegenstrijdige verklaringen af over de ontdekking van uw seksuele geaardheid. Zo stelde u tijdens uw tweede persoonlijk onderhoud dat [I.] de eerste jongen was tot wie u zich aangetrokken voelde, u was toen 19 of 20 jaar oud. U zag dit als normaal (NPO II p. 3-4). Nogmaals gevraagd tijdens uw derde persoonlijk onderhoud hoe u beseftte dat u homoseksueel was, stelde u dat u reeds op 16-jarige leeftijd merkte dat u zich aangetrokken voelde tot andere jongens, telkens wanneer u een knappe jongen zag. U stelde daarbij expliciet dat [I.] niet de eerste jongen was tot wie u zich aangetrokken voelde (NPO III p. 4). U durfde de jongens tot wie u zich aangetrokken voelde echter niet aanspreken. U dacht dat u ziek was, dat er iets mis was. U probeerde zichzelf te overtuigen dat u normaal was. U bleef zich echter aangetrokken voelen tot andere jongens (NPO III p. 3-4).

Voorts slaagde u er niet in coherente verklaringen af te leggen over uw relatie met [I.]. Allereerst legde u tegenstrijdige verklaringen af over de start van uw relatie. Zo stelde u in uw tweede persoonlijk onderhoud dat jullie relatie startte in oktober 2012. Twee maanden nadat u hem had leren kennen vertelde u over uw gevoelens tegen [I.] (NPO II p. 3). Nog tijdens uw tweede persoonlijk onderhoud stelde u dat u het groepje van [I.] leerde kennen begin 2013, nadat u al zes of zeven maanden een relatie had met [I.], wat zou betekenen dat u al sinds juni/juli 2012 een relatie met [I.] zou hebben (NPO II p. 11). Tijdens uw derde persoonlijk onderhoud wijzigde u uw verklaringen nogmaals en stelde u dat u voor het eerst contact legde met [I.] eind 2012 of in 2013. U zag hem in een café en dronk een koffie met hem (NPO III p. 5). Jullie waren echter eerst gewoon vrienden, en pas na uw vrijlating is de vriendschap geëvolueerd naar een relatie. U vertelde over uw gevoelens aan hem in juli of augustus 2013, twee à drie weken nadat u werd vrijgelaten, waarmee jullie vriendschap naar een relatie evolueerde (NPO III p. 6).

Over het verloop van uw relatie met [I.] was u evenmin eenduidig. U beweerde tijdens uw tweede persoonlijk onderhoud bij de start van uw relatie seksuele betrekkingen met [I.] te hebben gehad, in oktober 2012. U belde hem op, ging naar zijn thuis en ging vervolgens met hem naar bed (NPO II p. 4).

Tijdens uw derde persoonlijk onderhoud plaatste u deze eerste seksuele ervaring met [I.] in mei of juni 2014 (NPO III p. 10).

Dat u problemen met uw familie, meer bepaald uw vader en oudste broer, zou hebben gehad omwille van uw contact met [I.] kan verder niet zomaar voor waar aangenomen worden. Immers u legde tegenstrijdige verklaringen af over de wijze waarop u ontdekt werd door uw oudste broer. Tijdens uw tweede persoonlijk onderhoud beweerde u één keer in de stad en één keer aan zee te zijn gezien door uw oudste broer. U negeerde op dat moment uw oudste broer en zei tegen [I.] om voor u te gaan stappen, u zou achter hem stappen. Op dat moment had u al twee à drie maanden een relatie met [I.] (NPO II p. 5). Tijdens uw derde persoonlijk onderhoud werd u echter tweemaal door uw oudste broer in een café gezien, meer bepaald de eerste keer dat u contact had met [I.] en in diezelfde week toen u de tweede maal contact had met [I.] (NPO III p. 7).

Voorts kon u niet overtuigen in uw verklaringen over hoe u er in slaagde om het huwelijk met uw nicht [N.], dat door uw moeder was voorgesteld en waarop u niet wilde ingaan omwille van uw homo-seksualiteit, te ontwijken. Uw beweringen tijdens uw tweede persoonlijk onderhoud dat u probeerde om een relatie te starten met [N.], dat u vaak in een kamertje met haar zat en probeerde van haar te houden en tenslotte een maand na het voorstel weigerde om met haar te trouwen, staan haaks op uw verklaringen van uw derde persoonlijk onderhoud, waarin u stelde het huwelijksvoorstel van uw moeder meteen geweigerd te hebben, en enkel telefonisch contact met [N.] te hebben gehad, dit drie à vier weken of één of twee maanden na het initiële huwelijksvoorstel (NPO II p. 3, 6; NPO III p. 15-16). Dit voorstel om te trouwen met uw nicht plaatste u tijdens uw tweede persoonlijk onderhoud overigens begin 2012, waar u het tijdens uw derde persoonlijk onderhoud op midden 2012 hield (NPO II p. 6, NPO III p. 15).

De leugen die u uitvond om de aanhoudende voorstellen van uw moeder om te trouwen af te schepen, kon u evenmin coherent in de tijd plaatsen. Zo stelde u tijdens uw tweede persoonlijk onderhoud dat u een jaar na dat eerste huwelijksvoorstel loog tegen uw moeder en vertelde dat u een relatie met Noor had, wat overeenkomt met begin 2013 (NPO II p. 7). Tijdens uw derde persoonlijk onderhoud verklaarde u dan weer dat u na uw vrijlating in 2013, wat in juni of juli 2013 was, vertelde over Noor (NPO III p. 17). Over hoe lang die fictieve relatie met Noor standhield legde u andermaal tegenstrijdige verklaringen af. Tijdens uw tweede persoonlijk onderhoud vertelde u een jaar nadat u voor het eerst over Noor had verteld tegen uw familie dat de relatie met Noor was afgesprongen (NPO II p. 7). Tijdens uw derde persoonlijk onderhoud verklaarde u dit reeds twee à drie maanden nadat u voor het eerst over Noor had verteld (NPO III p. 17).

Bovenstaande vaststellingen nopen ertoe te besluiten dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw beweerde seksuele geaardheid en de daaruit volgende problemen met uw familie.

Uw documenten wijzigen voorgaande vaststellingen niet. Uw identiteit, afkomst en verzoek tot internationale bescherming in Duitsland worden niet betwist. De algemene informatie inzake drugs in de Gazastrook is gelet op het bedrieglijk karakter van uw verklaringen niet dienstig. Voor wat betreft de overige algemene informatie inzake de veiligheid en de algemene levensomstandigheden in de Gazastrook moet verwezen worden naar het geheel aan onderstaande vaststellingen.

Uit het geheel van bovenstaande vaststelling blijkt dat u niet aannemelijk heeft gemaakt een gegronde vrees voor vervolging te hebben.

Gelet op het gegeven dat u zich voor uw verzoek om subsidiaire bescherming op grond van artikel 48/4, §2, sub a en b van de Vreemdelingenwet op geen andere motieven baseert dan deze van uw asiel-relaas, kan u daarenboven, gezien het ongeloofwaardig karakter van uw verzoek om internationale bescherming de subsidiaire beschermingsstatus op grond van voornoemde artikelen van de Vreemdelingenwet niet worden toegekend.

Het Commissariaat-generaal is er zich voorts van bewust dat de jarenlange blokkade door Israël, "Operatie Beschermde Rand" in 2014, de vernietiging van de tunnels door de Egyptische en Israëlische autoriteiten en de versterking van de blokkade door de Egyptische autoriteiten een enorme impact heeft op de humanitaire omstandigheden in de Gaza. Uit de COI Focus: Territoires Palestiniens – Gaza. Classes sociales supérieures van 18 december 2018 blijkt echter dat de Palestijnse gemeenschap in de Gazastrook niet egalitair is, dat een groot deel van de bevolking weliswaar vecht om te overleven, doch dat de Gazastrook ook een rijke(re) klasse kent die grote sommen investeert, met name in de

immobiliënsector. Uit dezelfde informatie blijkt ook dat Gazanen die voldoende financiële middelen hebben over een generator of zonnepanelen beschikken waardoor ze 24/24u toegang hebben tot elektriciteit de Gazastrook. Goede bemiddelde Gazanen hebben bovendien een wagen, nuttigen hun maaltijden in de talrijke restaurants, of doen hun boodschappen in één van de twee winkelcentra gelegen in de gegoede wijken van Gaza. Uit de beschikbare informatie blijkt aldus dat de financiële middelen waarover een Gazaanse familie beschikt in grote mate bepaalt hoe deze familie de gevolgen van de Israëlische blokkade en het politiek conflict tussen de Palestijnse Autoriteit en Hamas, met name het tekort aan brandstof en elektriciteit in de Gazastrook, kan opvangen.

Het Commissariaat-generaal erkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in de Gazastrook erbarmelijk kunnen zijn. Het CGVS betwist verder niet dat de plotse en hevige uitbarsting van het geweld in de Gazastrook in mei 2021 een negatieve impact heeft gehad op de algemene socio-economische situatie in de Gazastrook (zie OCHA, Response to the escalation in the oPt | Situation Report No. 6 (25 June–1 July 2021), beschikbaar op <https://www.ochaopt.org/content/response-escalation-opt-situation-reportno-6-25-june-1-july-2021>). Het CGVS benadrukt evenwel dat niet elke persoon woonachtig in de Gazastrook persoonlijk getroffen wordt door de gevolgen van de escalatie van het geweld tussen 10 en 21 mei 2021. U kunt dan ook niet volstaan met het louter verwijzen naar de algemene socio-economische situatie in uw land van gewoonlijk verblijf, maar dient concreet aannemelijk te maken dat u bij een terugkeer naar de Gazastrook een reëel risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Het CGVS wijst er in dit verband op dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens oordeelde dat humanitaire of socio-economische overwegingen in geval van terugkeer naar het land van herkomst niet noodzakelijk verband houden met de vraag of er een reëel risico op behandeling in strijd met artikel 3 EVRM. Het terugsturen van personen naar hun land van oorsprong waar ze als gevolg van de naoorlogse situatie moeilijkheden op socio-economisch vlak zullen ondervinden bereikt immers niet het niveau van hardheid dat door artikel 3 EVRM wordt vereist (EHRM, 14 oktober 2003, nr. 17837/03, T. v. Verenigd Koninkrijk). Socio-economische overwegingen, zoals huisvestings- en tewerkstellingsperspectieven, zijn bijgevolg slechts relevant in de uiterste gevallen waarbij de omstandigheden waarmee de terugkerende asielzoeker zal worden geconfronteerd zelf oplopen tot een mensonterende behandeling. Er moet derhalve sprake zijn van zeer uitzonderlijke omstandigheden waarbij de humanitaire gronden die pleiten tegen verwijdering klemmend zijn (zie EHRM, S.H.H. v. Verenigd Koninkrijk, 29 januari 2013, § 92; EHRM, N. v. Verenigd Koninkrijk, 27 mei 2008, § 42). U dient derhalve aan te tonen dat uw levensomstandigheden in de Gazastrook precair zijn, dat u in een situatie van extreme armoede zal belanden die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in uw elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne, en huisvesting. Uit uw eigen verklaringen blijkt evenwel dat uw individuele situatie in de Gazastrook naar omstandigheden behoorlijk is.

Evenmin kan gesteld worden dat iedere burger woonachtig in Libanon persoonlijk getroffen wordt door de gevolgen van de explosie in de haven van Beirut. U kan dan ook niet volstaan met het louter verwijzen naar de algemene socio-economische situatie in de vluchtelingenkampen te Libanon, maar dient concreet aannemelijk te maken dat u bij een terugkeer na uw land van gewoonlijk verblijf een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet loopt

Bovenop de oproep hebben de Verenigde Naties ook al \$ 22.5 miljoen vrijgemaakt uit andere fondsen om te helpen in de behoeften te voorzien.

Er kan besloten worden dat u bij een terugkeer naar Gaza in staat bent om in uw eigen levensonderhoud te voorzien. U heeft doorheen uw leven immers een uitgebreide werkervaring opgebouwd, als kapper, als elektricien, en als landbouwer. U volgde een opleiding als kapper die u weliswaar niet afmaakte, maar u verklaart wel ervaring hierin te hebben. U volgde een driejarige opleiding tot elektricien en heeft ook effectief als auto elektricien gewerkt (NPO I p. 6). In Duitsland werkte u in de bouwsector als arbeider (NPO I p. 5). Verder heeft u nog contact met uw zus S. (NPO II-III p. 2). Voorts heeft uw broer A. u financieel geholpen bij uw vertrek uit Gaza, ondanks het verbod van uw vader (NPO I p. 15-16). Deze elementen doen besluiten dat u bij een terugkeer naar Gaza niet in een preciaire situatie van extreme armoede zal terechtkomen waarbij u niet in uw elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien.

Nergens uit uw verklaringen kan afgeleid worden dat er in uw hoofde concrete en ernstige veiligheidsproblemen of ernstige problemen van socio-economische of medische aard bestaan die er toe geleid hebben dat u uw land van gewoonlijk verblijf diende te verlaten. U bracht voorts geen

concrete elementen aan waaruit zou blijken dat de algemene situatie in de Gazastrook van dien aard is dat u, in geval van terugkeer naar de Gazastrook, persoonlijk een bijzonder risico op een 'onmenselijke en vernederende behandeling' loopt. Bijgevolg kan niet worden aangenomen dat u, indien u zou terugkeren naar de Gazastrook, in een mensonwaardige situatie zou terechtkomen.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in zijn land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

Uit de beschikbare informatie (zie de COI Focus Palestine. Territoires palestiniens - Gaza. Situation sécuritaire van 27 augustus 2021, beschikbaar op https://www.cgra.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_territoire_palestinien_-_gaza_situation_securitaire_20210827.pdf of <https://www.cgvs.be/nl>); blijkt dat de veiligheidssituatie in de Gazastrook, sinds de machtsovername van Hamas en de daaropvolgende installatie van de Israëlische blokkade, gekenmerkt wordt door kleinschalige schermutselingen tussen de Israëlische strijdkrachten en Hamas, die af en toe onderbroken worden door escalaties van grootschalig geweld. Hamas zet Israël onder druk door het gebruik van raketten en mortiervuur ten einde ervoor te zorgen dat de beperkingen op de bewegingsvrijheid van de Gazanen teruggeschroefd worden. De Israëlische strijdkrachten gebruiken op hun beurt hun militaire macht en de blokkade om Hamas te dwingen tot kalmte. Af en toe, wanneer één van de partijen in het conflict bepaalde grenzen heeft overschreden, komt het tot een korte maar intense escalatie van geweld.

Vanwege de maatregelen die Hamas en Israël getroffen hebben om de Covid-19-pandemie te bestrijden zijn de inwoners van de Gazastrook gedurende de periode van 1 januari 2020 tot begin mei 2021, relatief gespaard gebleven van geweld. In november en december 2020 vonden er Israëlische bombardementen op Hamasdoelwitten plaats als vergelding voor raketbeschietingen. Er vielen geen slachtoffers. De protesten in het kader van de Grote Mars van Terugkeer, die eind december 2019 werden onderbroken, werden niet hervat in 2020.

In mei 2021 flakkerde de vijandelijkheden tussen Hamas en Israël opnieuw op. De plotse en hevige uitbarsting van het geweld volgde op weken van oplopende spanningen omwille van de gedwongen uitzetting van Palestijnse gezinnen in Oost-Jeruzalem en de toegangsbeperkingen die Israël oplegde aan gelovigen in de Oude Stad. Nadat raketaanvallen op Jeruzalem voerden de Israëlische strijdkrachten van 10 tot 21 mei luchtaanvallen uit op het Gazaanse grondgebied, terwijl Palestijnse groeperingen op hun beurt duizenden raketten op Israël afvuurden. Tijdens dit 11-daagse conflict werden er in Gaza 260 Palestijnen, waarvan minstens de helft burgers, gedood en raakten meer dan 2.200 Palestijnen gewond. Op 21 mei 2021 trad een staakt-het-vuren in werking. Niettegenstaande er sprake was van sporadische lanceringen van brandballonnen gericht op het Israëlisch grondgebied en doelgerichte Israëlische vergeldingsaanvallen, bleef de situatie op het terrein in de weken na het staakt-het-vuren rustig. Op 16 augustus werd voor het eerst sinds het staakt-het-vuren in mei een Palestijnse raket onderschept door het Israëlische antiraketsysteem. De raket veroorzaakte geen gewonden of schade.

Tot slot komen er nog steeds regelmatige incidenten voor in de bufferzone. De Israëlische troepen beantwoorden pogingen om de bufferzone te naderen of over te steken met geweld. Dit geweld treft voornamelijk de lokale bewoners, boeren, en vissers. Het aantal burgerslachtoffers dat hierbij te betreuren valt, blijft gering.

Niettegenstaande uit de beschikbare informatie aldus blijkt dat de Gazastrook in mei 2021 een plotse en hevige uitbarsting van geweld heeft gekend, waarbij hoofdzakelijk burgerslachtoffers langs Palestijnse zijde gevallen zijn, is er actueel geen sprake van een aanhoudende strijd tussen de aanwezige georganiseerde gewapende groeperingen onderling, noch van een open militair conflict tussen deze gewapende groeperingen, Hamas en de Israëlische strijdkrachten.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er in de Gazastrook actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw

aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Aldus rijst de vraag of u persoonlijke omstandigheden kan invoeren die de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld in de Gazastrook in uw hoofde dermate verhogen dat er moet aangenomen dat u bij een terugkeer naar Gaza een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van uw leven of persoon. Dergelijke persoonlijke omstandigheden zijn evenwel niet voorhanden in onderhavig verzoek.

In verband met de vraag of het op dit ogenblik mogelijk is, terug te keren naar de Gazastrook via de grensovergang van Rafah of via enig ander toegangspunt, meent het Commissariaat-generaal dat deze vraag niet relevant is voor de beoordeling van uw nood aan internationale bescherming. Uit uw administratieve dossier blijkt namelijk dat u geen bijstand van het UNWRA genoot, dat uw verzoek om internationale bescherming aldus moet worden onderzocht in het licht van artikel 1A van het Verdrag van Genève, en niet in het licht van artikel 1D, en dat u dus moet aantonen dat er, wat u betreft, een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet bestaat. Net zoals een verzoeker ten aanzien van zijn land van nationaliteit een vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade moet aantonen, moet een staatloze verzoeker, om aanspraak te kunnen maken op internationale bescherming, aannemelijk maken dat er in zijn hoofde een vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade bestaat en dat hij om de redenen bedoeld in de voormelde wetsbepalingen niet kan terugkeren naar zijn land van gewoonlijk verblijf. De feitelijke onmogelijkheid om terug te keren naar de Gazastrook of de problemen die een terugkeer beletten moeten het vereiste persoonlijke, opzettelijk en ernstige karakter vertonen opdat er sprake kan zijn van een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade aan te tonen. Dit is hier niet het geval. De opening vloeit voort uit regionale politieke problemen en hangt af van diverse factoren, inclusief en in ruime mate van de manier waarop de Palestijnen zelf de Gazastrook beheren. Deze moeilijkheden houden geen verband met uw persoonlijke eigenschappen. Bovendien meent het Commissariaat-generaal dat het gegeven dat men door de (eventuele en tijdelijke) sluiting van de grensovergang te Rafah moet wachten om terug te keren niet dermate ernstig is dat het als vervolging of ernstige schade in de zin van de wet kan worden bestempeld. Bijgevolg meent het Commissariaat-generaal dat, indien dat de grensovergang op dit ogenblik gesloten zou zijn, dit loutere gegeven geen vrees voor vervolging of ernstige schade in de zin van artikel 48/3 en 48/4 van de wet aantoonst. Het CGVS meent dat de vraag of u al dan niet kan terugkeren alleen relevant is op het ogenblik dat van eventuele beslissing tot terugleiding of verwijdering van het grondgebied, wat echter tot de bevoegdheid van de Dienst Vreemdelingenzaken behoort.

Bovendien stelt het Commissariaat-generaal op basis van de beschikbare informatie (zie de COIF Palestine. Retour dans la Bande de Gaza van 3 september 2020, beschikbaar op https://www.cgva.be/sites/default/files/rapporten/coif_territoire_palestinien_gaza_retour_dans_la_bande_de_gaza_20200903.pdf of <https://www.cgvs.be/nl>), vast dat het op dit ogenblik mogelijk is om naar de Gazastrook terug te keren. De procedure is weliswaar gemakkelijker voor personen in het bezit van hun Palestijns paspoort, maar zelfs indien men niet zou beschikken over dit document, kan men door het invullen van een aanvraagformulier en het indienen van een kopie van het verblijfsdocument in België op relatief korte tijd een Palestijns paspoort bekomen van de Palestijnse Minister van Binnenlandse Zaken, via de Palestijnse Missie in Brussel. Het feit dat men niet in het bezit is van een Palestijnse identiteitskaart vormt op zich geen hinderpaal bij het bekomen van een Palestijns paspoort. Het is voldoende dat men over een identiteitskaartnummer beschikt. Het feit Gaza illegaal te hebben verlaten of asiel in België te hebben aangevraagd, vormt dan ook geen hindernis voor de uitreiking van het paspoort. Hamas komt niet tussenbeide in de uitreisprocedure van het paspoort, die alleen tot de bevoegdheid van de Palestijnse Autoriteit in Ramallah behoort.

In de mate dat bij de beoordeling van het reëel risico op ernstige schade onderzocht moet worden of u door onveilige gebieden zou moeten reizen om uw "veilig" gebied te bereiken ((EHRM, 11 januari 2007, nr. 1948/04, Salah Sheekh tegen Nederland, en RvS 18 juli 2011, nr. 214.686).) wijst het CGVS er op dat men zich, om toegang te krijgen tot de Gazastrook, naar het noorden van Egypte dient te begeven, meer bepaald naar de stad Rafah gelegen op het schiereiland Sinaï, waar zich de enige grensovergang tussen Egypte en de Gazastrook bevindt. De Egyptische autoriteiten hebben de nationale luchtvaartmaatschappij Egyptair gemachtigd om Palestijnen die in het bezit zijn van een identiteitskaart of een Palestijns paspoort, in te schepen, zonder verdere formaliteiten, op voorwaarde dat ze rechtstreeks naar de Gazastrook reizen en dat de grensovergang in Rafah open is. Op deze voorwaarden kan elke Palestijn die wil terugkeren naar Gaza, dit doen zonder specifieke tussenkomst

van zijn ambassade of van elke andere organisatie. In Caïro voorziet de Palestijnse ambassade te Egypte pendelbussen die de reiziger vervolgens rechtstreeks naar de grensovergang vervoeren.

De opening van de grensovergang te Rafah wordt medebepaald door de veiligheidssituatie in het noorden van Sinai. De weg naar Rafah doorkruist dit gebied, alwaar extremistische groeperingen, voornamelijk Wilayat Sinai, die in 2014 trouw gezworen heeft aan de Islamitische Staat, regelmatig aanslagen plegen. Uit de beschikbare informatie (cf. COIF Palestine. Retour dans la Bande de Gaza van 3 september 2020, en meer in het bijzonder hoofdstuk 2 getiteld "Situation sécuritaire dans le Sinai Nord") blijkt dat het doelwit van deze aanslagen de in de regio aanwezige politie en het leger zijn. De Wilayat Sinai maakt bij het uitvoeren van terreuraanslagen gebruik van brembommen gericht tegen militaire voertuigen, en het neerschieten van militairen, politieagenten, en personen die verdacht worden van actieve medewerking met de militaire en politieke autoriteiten. Voorts voeren zij guerrilla-aanvallen uit op checkpoints, militaire gebouwen en kazernes. Het Egyptische leger en de politie reageren op hun beurt door bombardementen en luchtaanvallen uit te voeren op schuilplaatsen van jihadistische terroristen, en door grootscheepse razzia's uit te voeren waarbij het vaak tot gevechten komt. Bij dergelijke confrontaties hebben al honderden rebellen het leven gelaten. Niettegenstaande beide strijdende partijen beweren dat zij de moeite doen om in de mate van het mogelijke de plaatselijke burgerbevolking te ontzien, zijn hierbij ook burgerslachtoffers te betreuren. Uit de beschikbare informatie komt echter duidelijk naar voren dat Palestijnen uit de Gazastrook, die reizen naar of terugkeren uit Egypte, niet gevisieerd worden, noch het slachtoffer zijn geweest van aanslagen gepleegd door de gewapende groeperingen actief in de regio.

Vanaf februari 2018 hebben de Egyptische autoriteiten een omvangrijke antiterroristische operatie uitgevoerd, bekend als "Operatie Sinai 2018", die tot op heden nog niet officieel is afgesloten. In 2019 en 2020 bleven militanten zich richten op leden van de Egyptische veiligheidsdiensten (militairen, dienstplichtigen, politie, ...) en op mensen die geacht worden samen te werken met de regering (arbeiders, leiders en leden van aan de regering gelieerde stammen) door middel van gewapende aanvallen, zelfmoordaanslagen, moorden en ontvoeringen. Burgers werden gevisieerd omdat ze ervan verdacht werden samen te werken met de veiligheidsdiensten en zijn soms het slachtoffer het geweld dat gelieerd is aan de aanvallen door jihadistische groeperingen op de veiligheidsdiensten of dat het gevolg is van fouten van de Egyptische veiligheidstroepen. Vanaf medio 2019 is het geweld afkomstig van de Wilayat Sinai verschoven Bir el-Abed, gelegen in het westen van de provincie. De dodelijkste aanval in 2020 vond plaats op 21 juli 2020 en was gericht tegen Egyptisch legerkamp en een checkpoint ten westen van de stad. Militanten kregen voet aan de grond in vier naburige dorpen, waardoor de dorpelingen op de vlucht sloegen. De aanval was tegelijkertijd de grootste aanval van de Wilayat Sinai tegen het Egyptische leger in de afgelopen jaren.

De noodtoestand werd op 27 juli 2020 andermaal verlengd voor een periode van 3 maanden, en in bepaalde zones van Sinai geldt een nachtelijk uitgaansverbod. De verscherpte veiligheidsmaatregelen hebben een enorme impact op het dagelijkse leven van de plaatselijke bevolking, wiens bewegingsvrijheid beperkt wordt.

Er is in de Sinai te Egypte actueel geen sprake van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld waardoor die confrontaties worden gekenmerkt dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon. Bijgevolg kan er niet besloten worden dat Gazanen, die enkel door het gebied moeten reizen, om die reden niet zouden kunnen terugkeren naar de Gazastrook.

Een van de factoren die de organisatie van pendelbussen bemoeilijkt is het implementeren van de nodige veiligheidsmaatregelen voor een veilig transport naar de Gazastrook, aangezien dit afhankelijk is van de veiligheidssituatie in de Sinai. Maar ook andere, puur praktische factoren hebben een invloed op de organisatie van het busvervoer (bijvoorbeeld: de pendelbus vertrekt pas als deze volzet is). Bovendien dient opgemerkt te worden dat uit de beschikbare informatie weliswaar blijkt dat de Egyptische politie het doelwit is van extremistische organisaties actief in de Sinai, doch hieruit blijkt niet dat de politie die deze pendelbussen begeleidt of dat deze bussen zelf reeds gevisieerd zouden zijn door jihadistische milities, en dit terwijl er tegelijkertijd sprake is van een duidelijke toename van het aantal terugkeerders naar Gaza via de grensovergang van Rafah. Aldus kan er gesteld worden dat deze terugkeer op een voldoende veilige manier plaatsvindt, aangezien de Egyptische autoriteiten gepaste middelen voorzien om een beveiligde terugkeer naar Gaza te garanderen.

Informatie over de openingsdagen van de grenspost is beschikbaar in de media en circuleert op sociale netwerken. Daarenboven blijkt dat er weliswaar beperkingen op de grensovergang van Rafah kunnen worden toegepast op de inwoners van de Gazastrook die Gaza willen verlaten (en dus naar Egypte willen gaan), doch dat er tegelijkertijd geen enkele beperking van toepassing is op personen die willen terugkeren naar Gaza, behalve het bezit van een geldig paspoort. Bovendien blijkt uit de beschikbare informatie dat wanneer de grensovergang geopend wordt, duizenden Palestijnen van de gelegenheid gebruik maken om in en uit de Gazastrook te reizen. In de praktijk is de grensovergang te Rafah tussen mei 2018 en begin 2020 vrijwel onafgebroken open gebleven, en dit vijf dagen per week (zondag tot en met donderdag), met uitzondering van feestdagen en speciale gelegenheden. .

De beslissing van de Palestijnse Autoriteit om op 6 januari 2019, naar aanleiding van de nieuwe hoog-oplopende spanningen tussen Fatah en Hamas, zijn personeel terug te trekken van de grensovergang te Rafah heeft ertoe geleid dat de grensovergang sindsdien, net zoals dat het geval was in de periode juni 2007 tot en met november 2017, enkel wordt bemand door Hamas. Indien er op een bepaald ogenblik gevreesd werd dat de situatie aan de grensovergang te Rafah achteruit zou gaan, blijkt duidelijk uit de informatie toegevoegd aan uw administratieve dossier dat dit niet het geval is geweest. De grensovergang bleef immers, na de terugtrekking van de Palestijnse Autoriteit op 7 januari 2019, voortdurend 5 dagen per week geopend in de richting van terugkeer naar de Gazastrook. Als gevolg van maatregelen ter bestrijding van de coronaviruspandemie werd de grensovergang bij Rafah op 26 maart 2020 gesloten. Het werd vervolgens heropend van 13 tot 16 april 2020, van 12 tot 14 mei 2020 en van 11 tot 13 augustus 2020, waardoor duizenden Palestijnen konden terugkeren. Op 24 augustus 2020 werd, na een toename van het aantal besmettingen met Covid-19, de noodtoestand afgekondigd en gedurende 48u een lockdown opgelegd. Deze werd nadien met 5 dagen verlengd. In Egypte zijn de luchthavens na een opschorting van internationale vluchten op 1 juli 2020 heropend en moeten reizigers, ongeacht hun nationaliteit, een negatieve test voorleggen voordat ze aan boord gaan.

Dient verder opgemerkt te worden dat verschillende landen nationale lockdowns afgekondigd hebben en hun grenzen tijdelijk gesloten hebben in een poging om de verspreiding van virus te stoppen. De maatregelen die getroffen worden door de Egyptische en Palestijnse autoriteiten teneinde de verspreiding van COVID-19 tegen te gaan liggen in lijn met de maatregelen die wereldwijd getroffen worden ter indamming van de corona pandemie. Het betreffen aldus specifieke maatregelen die kaderen binnen een welbepaalde doelstelling en bijgevolg van tijdelijk van aard zijn. Er kan dan ook niet gesteld worden dat de grensovergang te Rafah definitief gesloten is, en een terugkeer naar de Gazastrook onmogelijk blijft. U brengt ook geen enkel bewijs aan dat u op dit moment een voor lange tijd geconfronteerd wordt met de absolute onmogelijkheid om terug te keren naar de Gazastrook als gevolg van de COVID-19-pandemie.

Voor zover nodig, dient nog benadrukt te worden dat de COVID-19 virus pandemie niet afkomstig is van een van de actoren bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet, noch door een van hen wordt veroorzaakt, zodat een van de essentiële criteria voor het verlenen van internationale bescherming, namelijk de identificatie van een actor die aan de oorsprong ligt van de inbreuk en waartegen bescherming is vereist, ontbreekt.

Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal, blijkt verder niet dat afgewezen verzoekers die terugkeren naar de Gazastrook louter omwille van hun verblijf in het buitenland, dan wel omwille van het indienen van een verzoek om internationale bescherming, een reëel risico lopen om blootgesteld te worden aan foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Het CGVS sluit niet uit dat u bij een terugkeer naar de Gazastrook mogelijks ondervraagd zal worden over uw activiteiten in het buitenland en de redenen waarom u Gazastrook verlaten heeft, dan wel ernaar terugkeert. Hieruit kan op zich evenwel geen reëel risico op het lijden van ernstige schade worden afgeleid. Dit wordt bevestigd door het feit dat Fedasil deelgenomen heeft aan de begeleiding van verschillende personen die vrijwillig teruggekeerd zijn naar Gaza, met name in 2019, en dat indien er gevallen gerapporteerd werden waarbij personen enkele uren werden vastgehouden op de luchthaven te Caïro, de feedback die gegeven werd door de teruggekeerde Palestijnen niet van die aard is om te besluiten dat men, in Caïro of te Rafah, blootgesteld werd aan een onmenselijke of vernederende behandeling louter omwille van een terugkeer na een verblijf in Europa.

Er dient opgemerkt te worden dat het CGVS de situatie in Gaza al vele jaren nauwlettend en continu in het oog houdt via zijn documentatie- en onderzoeksdienst. De grenspost te Rafah wordt al jarenlang aan Palestijnse zijde enkel door Hamas gecontroleerd wordt. Indien er ernstige, aangetoonde en terugkerende problemen waren geweest met de manier waarop Hamas Palestijnen die in Europa

verbleven hadden, behandelde, zou dit ongetwijfeld gemeld zijn door de talrijke instellingen, organisaties, en instanties die de situatie in de Gazastrook nauwlettend in het oog houden. De raadpleging van de diverse bronnen opgeleijst in de informatie toegevoegd aan uw administratieve dossier leverde evenwel geen enkele aanwijzing op dat Hamas Palestijnen die terugkeerden naar de Gazastrook, louter omwille van een verblijf in Europa of omwille van het indienen van een verzoek om internationale bescherming, gefolterd of onmenselijk of vernederend behandeld heeft. Actueel maken verschillende onafhankelijke, betrouwbare en objectieve bronnen evenmin melding van dergelijke problemen. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt. Evenmin blijkt uit uw verklaringen dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van Hamas stond, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat Hamas u niet zullen viseren bij een terugkeer naar uw land van nationaliteit. U heeft derhalve niet aangetoond dat er, omwille van de omstandigheden bij een terugkeer via de grenspost te Rafah, in uw hoofde een vrees voor vervolging dan wel een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet bestaat.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2. Het verzoekschrift

2.1. Verzoeker voert in een enig middel de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de artikelen 48/3, 48/4, 48/7 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van artikel 149 van de Grondwet, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (hierna: EVRM) en de aanvullende protocollen nrs. 1, 4, 6, 7, 12 en 13, van artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag, van artikel 17 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, van artikel 4 van de richtlijn 2004/86/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimum-normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft en van de materiële motiveringsplicht.

Verzoeker gaat vooreerst in op de geloofwaardigheid van zijn relaas en tracht de weigeringsmotieven van de commissaris-generaal te weerleggen.

Hij geeft aan zich inderdaad aan een gevangenisstraf te willen onttrekken omdat de gevangenis-omstandigheden wegens zijn seksuele oriëntatie een "normale" gevangenisstraf zouden overschrijden. Het geweld waarvan hij het voorwerp zou worden, zou zijn gelinkt aan zijn seksuele oriëntatie, die in Gaza noch cultureel noch religieus noch sociaal wordt aanvaard en dit met de verzwarende omstandigheid dat zijn gezin, met name zijn vader, deze bijkomende buitenrechtelijke straf zou goedkeuren.

Verder wijst verzoeker erop dat hij Gaza heeft verlaten om verscheidene redenen. Vooreerst zijn problemen met de Hamaspolitie die zijn leven, vrijheid van bewegingen en van gedachten bedreigde en hem een oriëntatie wenste op te leggen. Verzoeker wenst verder duidelijk te maken dat hij zich er uiteraard van bewust is dat hij met de Tramadolsmokkel iets verkeerd gedaan heeft. Hij wil echter ook duidelijk maken dat Hamas de bevolking in wanhoop laat verkeren en geen levensomstandigheden biedt die een kans zouden laten om aan de wanhoop te ontsnappen waarbij hij erop wijst dat een groot deel van de bevolking in die periode aan zelfmoord dacht om gewoon een einde te maken aan de stress.

Verzoeker wenst verder niet de richting van Hamas te volgen. Daarnaast vreest hij zijn gezin en meer bepaald zijn vader alsmede de groeiende onveiligheid in Gaza, een onveiligheid waarvan hij elke dag het slachtoffer kan worden.

De verwerende partij stelt aldus ten onrechte dat zijn situatie niet binnen het kader van het Vluchtelingenverdrag valt en dat hij zijn nood aan bescherming niet zou hebben aangetoond. Hij vreest ook verder in Gaza nooit zijn seksuele geaardheid te kunnen volgen en hierdoor ook het voorwerp te worden van vervolgingen, omdat Hamas in fine tot doel heeft een shariastaat op te richten waar zijn geaardheid niet zal worden getolereerd.

Verzoeker wijst erop dat de strijd Hamas versus Fatah nog steeds en zelfs uitermate actueel is en blijft, en dat de bevolking hiervan het slachtoffer is. Gaza mist de noodzakelijkste benodigdheden, zoals

elektriciteit, water, bouw materiaal, medisch materiaal, ... De coronacrisis en de korte maar extreem brutale oorlog van mei 2021 hebben volgens verzoeker deze toestand enkel erger gemaakt.

Verzoeker citeert vervolgens meerdere persartikels aangaande de socio-economische omstandigheden, de sanitaire crisis en de algemene veiligheidssituatie in Gaza alsook de situatie aan de grensovergang in Rafah.

Verzoeker voegt verder geen stukken bij ter ondersteuning van zijn verzoekschrift.

3. Aanvullende nota's

3.1. De verwerende partij maakt op respectievelijk 7 januari 2022 en 11 januari 2022 overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet een aanvullende nota over met volgende elementen:

- COI Focus *"Territoires Palestiniens – Gaza. Classes sociales supérieures"* van 30 november 2021;
- OCHA *"Response to the escalation in the oPt : Situation Report No. 10"* van September 2021;
- Egypt Today *"Opened for 6 consecutive months: Rafah Border continues to receive humanitarian cases, aid"* van 16 november 2021.

3.2. Verzoeker maakt op 14 januari 2022 overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet een aanvullende nota over waarbij hij recente persartikelen citeert over de algemene veiligheidssituatie en socio-economische omstandigheden in Gaza en volgende stukken voegt:

- ACAPS, *"Palestine – Humanitarian needs after the escalation of hostilities in the Gaza strip – September 2021"* van 5 oktober 2021;
- ACAPS, *"Palestine – Social impacts of the humanitarian situation"* van 19 oktober 2021.

3.3. Ter terechtzitting legt verzoeker de voorgaande aanvullende nota en bijbehorende stukken nogmaals neer. Hieraan wordt één bijkomend stuk (afdruk kleurenfoto's) toegevoegd in vergelijking met de eerdere verzending. De verwerende partij bevestigt van dit alles een kopie te hebben ontvangen.

4. Voorafgaand

4.1. Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoeker daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal. In toepassing van de richtlijn 2011/95/EU, moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om *"een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie"* te voorzien in de zin van artikel 46 van de richtlijn 2013/32/EU. Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1 van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en ex nunc onderzoek van zowel de juridische als de feitelijke gronden, zoals deze voortvloeien uit artikel 46, § 3 van de richtlijn 2013/32/EU.

4.2. De formele motiveringsplicht, voorgeschreven in artikel 62 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurs-handelingen, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De motieven die aan de bestreden beslissing ten grondslag liggen, kunnen op eenvoudige wijze in deze beslissing worden gelezen en uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker deze motieven kent en aan een inhoudelijke kritiek onderwerpt. Bijgevolg is het doel van de formele motiveringsplicht in casu bereikt en voert hij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing moet steunen op motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen worden genomen.

4.3. De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, onder meer, rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast, alsook met de door de verzoeker overgelegde documenten en afgelegde verklaringen. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien is voldaan aan de volgende cumulatieve voorwaarden:

- a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan."*

4.4. Uit de gegevens van het dossier blijkt dat verzoeker geen Palestijnse vluchteling is die valt onder het toepassingsgebied van artikel 1D van het Vluchtelingenverdrag, zoals omschreven in de UNHCR "Guidelines on International Protection no. 13: Applicability of Article 1D of the 1951 Convention relating to the Status of Refugees to Palestinian Refugees" van december 2017. Zijn ouders immers oorspronkelijke burgers van Gaza (NPO I, p. 3).

Bijgevolg moet het onderhavig verzoek om internationale bescherming worden onderzocht in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Op grond van artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet wordt het verzoek om internationale bescherming hierna bij voorrang onderzocht in het kader van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker brengt in zijn verzoekschrift geen elementen of argumenten aan die hierover anders doen denken.

5. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

5.1. Verzoeker vreest vooreerst bij terugkeer naar Gaza verdere problemen met Hamas omdat hij zich niet meer heeft gemeld voor het verder uitzitten van zijn detentie als gevolg van zijn veroordeling wegens handel in verdovende middelen. Hij stelt eveneens thuis niet meer te zullen worden aanvaard en vreest problemen omwille van zijn beweerde homoseksuele geaardheid.

5.2. Na lezing van het administratief dossier, stelt de Raad, in navolging van de commissaris-generaal, vast dat er meerdere tegenstrijdigheden zijn in verzoekers opeenvolgende verklaringen over zijn beweerde confrontaties met de overheden, in casu Hamas, in Gaza wegens illegaal bezit en verkoop van Tramadolpillen.

Zo beweerde verzoeker tijdens zijn eerste persoonlijk onderhoud dat hij de vier vrienden van I., zijn buurjongen, leerde kennen begin 2013 in een café en dat hij op datzelfde moment werd gearresteerd door de politie omdat hij Tramadolpillen op zak had (NPO I, p. 9-10).

Tijdens zijn tweede persoonlijk onderhoud verklaarde verzoeker eveneens dat hij deze vier vrienden begin 2013 leerde kennen, maar dat iedereen na die eerste ontmoeting naar huis ging. Verzoeker zou

pas tijdens zijn tweede ontmoeting met hen gearresteerd zijn, dit is twee weken later (NPO II, p. 15). Aansluitend verklaarde verzoeker tijdens zijn eerste onderhoud dat die vier vrienden werden gearresteerd omwille van hun homoseksualiteit (NPO I, p. 10), terwijl hij tijdens zijn tweede persoonlijk onderhoud dan weer beweerde dat niemand van de politie wist van hun homoseksualiteit (NPO II, p. 12).

Verder slaagde verzoeker er niet in zijn tweede arrestatie coherent in de tijd te plaatsen. Volgens zijn verklaringen tijdens zijn eerste persoonlijk onderhoud vond die tweede arrestatie plaats op 14 mei 2014, de verjaardag van I., werd verzoeker tweeënhalve maand vastgehouden en kwam hij vrij één dag voor de oorlog, wat overeenkwam met 15 of 20 juli 2014 (NPO I, p. 13, 15). Hiernaar gevraagd tijdens zijn tweede persoonlijk onderhoud stelde verzoeker echter dat de verjaardag van I. 15 juli is en dus de arrestatie op 15 juli 2014 plaatsvond. Verzoeker werd vervolgens vastgehouden tot ergens in september 2014, het moment waarop de oorlog volgens hem begon (NPO II, p. 16). Gewezen op zijn tegenstrijdige verklaringen repliceerde verzoeker louter dat hij misschien een fout had gemaakt, maar dat de datum juist is, want hij zou die dagen nooit vergeten (NPO II, p. 16). De Raad acht dit evenwel niet voldoende om de vastgestelde tegenstrijdigheid te verklaren, te meer daar uit de informatie in het administratief dossier waarover het CGVS beschikt blijkt dat de oorlog in 2014 plaatsvond van 8 juli 2014 tot 26 augustus 2014.

Ten slotte is het opmerkelijk dat verzoeker tijdens zijn eerste persoonlijk onderhoud stelde dat er tijdens zijn eerste zes maanden durende vasthouding niets noemenswaardigs gebeurde. Verzoeker verbleef gewoon in de gevangenis (NPO I, p. 10). Tijdens zijn tweede arrestatie werd hij geslagen tijdens zijn ondervraging, naar eigen zeggen niet zo hard (NPO I p. 14). Tijdens zijn tweede persoonlijk onderhoud gevraagd hoe hij werd behandeld tijdens zijn arrestaties, stelde verzoeker echter dat hij tijdens beide arrestaties werd geslagen, uitgescholden en slecht werd behandeld (NPO II, p. 12).

Verzoeker brengt in zijn verzoekschrift niet één concreet en objectief element bij dat de vastgestelde tegenstrijdigheden kan weerleggen, verklaren, in een ander daglicht stellen of opheffen, maar blijft louter volharden in zijn verklaringen, hetgeen geen dienstig verweer is. Voorgaande bevindingen blijven dan ook gehandhaafd.

Gelet op het geheel aan voorgaande vaststellingen treedt de Raad de commissaris-generaal bij in het standpunt dat er geen geloof gehecht kan worden aan verzoekers beweerde problemen met Hamas wegens handel in verdovende middelen.

Bijgevolg maakt verzoeker zijn beweerde vrees voor verdere problemen met Hamas bij terugkeer naar Gaza omdat hij zich niet meer heeft gemeld voor het verder uitzitten van zijn detentie als gevolg van zijn handel in verdovende middelen evenmin aannemelijk. Evenmin maakt hij aannemelijk dat hij thuis niet meer aanvaard zal worden.

5.3. Het Hof van Justitie heeft gesteld dat homoseksuelen kunnen worden geacht een sociale groep te vormen wanneer ze voldoen aan de twee cumulatieve voorwaarden die daartoe worden gesteld.

Wat betreft de eerste voorwaarde stelt het Hof dat de seksuele gerichtheid van een persoon een dermate fundamenteel kenmerk voor zijn identiteit is dat van deze persoon niet mag worden geëist dat hij dit opgeeft. Homoseksuele geaardheid betreft dus inderdaad *“een onvervreemdbaar kenmerk dat deel uitmaakt van zijn identiteit en zijn fysieke en psychische integriteit”* dat gemeenschappelijk is aan deze bepaalde groep van personen, zoals de verwerende partij terecht stelt.

Wat betreft de tweede voorwaarde moet blijken dat homoseksuelen in Gaza worden beschouwd als leden van een groep die een eigen identiteit heeft omdat zij in haar directe omgeving als afwijkend wordt beschouwd (HvJ 7 november 2013, C-199/12 tot en met C-201/12).

Blijkens de bestreden beslissing wordt er evenwel geen geloof gehecht aan verzoekers voorgehouden homoseksuele geaardheid.

Een aangevoerde homoseksuele geaardheid kan slechts aannemelijk worden geacht wanneer de verzoeker om internationale bescherming blijkt geeft van een diepgaande emotionele, affectieve en seksuele aantrekking tot personen van hetzelfde geslacht (UNHCR, Claims to Refugee Status based on Sexual Orientation and/or Gender Identity within the context of Article 1A(2) of the 1951 Convention and/or its 1967 Protocol relating to the Status of Refugees, Genève, 2012, nr. 8).

Een verzoeker om internationale bescherming kan zelden overtuigend bewijs leveren van zijn seksuele gerichtheid. Het betrekken van bepaalde vormen van bewijsmateriaal, zoals bijvoorbeeld rapporten van medisch onderzoek naar een gestelde seksuele gerichtheid en expliciet beeldmateriaal, is ook in strijd met grondrechten en de menselijke waardigheid. Naar zijn aard leent een seksuele geaardheid als asielmotief zich minder voor bewijsvoering: het gaat immers om wat iemand innerlijk voelt. Meer nog

dan bij andere asielmotieven, zijn de eigen verklaringen van de betrokken verzoeker dan ook van wezenlijk belang. Het is daarom aan de verzoeker om zijn gestelde seksuele geaardheid vooral aannemelijk te maken aan de hand van zijn verklaringen, die op hun beurt (onder meer) moeten worden gezien in het licht van het al dan niet homofob karakter van de samenleving waaruit de verzoeker om internationale bescherming afkomstig is. Hij zou immers als geen ander in staat moeten zijn inzicht te bieden in wat hij innerlijk denkt of voelt.

De verklaringen die een verzoeker om internationale bescherming over zijn seksuele gerichtheid heeft afgelegd, vormen dan ook het uitgangspunt in de procedure van het onderzoek van de feiten en omstandigheden zoals bedoeld in artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet, te meer wanneer de verzoeker geen bewijskrachtige elementen kan verschaffen aangaande zijn gerichtheid en/of wanneer er een gebrek is aan specifieke informatie betreffende de status van LGBT in het land van herkomst. Daarbij moeten stereotiepe opvattingen over homoseksuelen worden vermeden.

Bijgevolg kan worden verwacht dat verzoeker coherente en doorleefde verklaringen aflegt over zijn eigen homoseksuele bewustwording, ervaringen en relaties en de eigenheid van zijn homoseksuele geaardheid, wat dit voor hem en zijn omgeving heeft betekend, wat de situatie is voor homoseksuelen in zijn land van herkomst en hoe zijn ervaringen, volgens zijn relaas, in het algemene beeld passen. Dit geldt nog meer als de verzoeker afkomstig is uit een land waar een homoseksuele geaardheid maatschappelijk onaanvaardbaar is of strafbaar is gesteld. Er mag in dat geval van een verzoeker worden verwacht dat er sprake is van een (denk)proces waarin hij zich onder andere voor de vraag ziet gesteld wat het betekent om anders te zijn dan hetgeen de maatschappij (en de wet) van zijn land van herkomst verwacht/verlangt en op welke wijze hij daaraan invulling wil en kan geven (UNHCR, Claims to Refugee Status based on Sexual Orientation and/or Gender Identity within the context of Article 1A(2) of the 1951 Convention and/or its 1967 Protocol relating to the Status of Refugees, Genève, 2012, nr. 62-66 en UNHCR, Guidance Note on Refugee Claims relating to sexual orientation and gender identity, Genève, 2008, nr. 35-36; HvJ 25 januari 2018, C-473/16, pt. 28; HvJ 2 december 2014, gevoegde zaken C148/13 tot en met C-150/13, pt. 49, 62).

In tegenstelling tot het betoog van verzoeker dat er *“geen noemenswaardig onderzoek”* is gevoerd naar zijn geaardheid, blijkt uit het administratief dossier dat er wel degelijk een onderzoek werd gevoerd naar zijn geaardheid. Door de wijze waarop dit onderzoek naar en de beoordeling van zijn beweerde geaardheid werden georganiseerd op het CGVS, werd verzoeker daadwerkelijk de mogelijkheid geboden om met zijn verklaringen zijn beweerde homoseksuele gerichtheid aannemelijk te maken. Uit een lezing van de notities blijkt immers dat de protection officer tijdens de persoonlijke onderhouds 8 februari en 23 april 2021 herhaaldelijk open vragen heeft gesteld, die verzoeker toelieten om uitgebreide verklaringen af te leggen omtrent de ontdekking, bewustwording, beleving en aanvaarding van zijn beweerde homoseksuele geaardheid, rekening houdend met verzoekers herkomst uit Gaza en de context van een homovrijdige cultuur aldaar.

5.4. Op basis van een aantal bevindingen die naar voren zijn gekomen tijdens de persoonlijke onderhouds, oordeelt de commissaris-generaal dat er evenwel geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers beweerde homoseksuele geaardheid, met name stelt de commissaris-generaal het volgende vast:

- verzoeker legt tegenstrijdige verklaringen af over de ontdekking van zijn voorgehouden homoseksuele geaardheid;
- verzoeker slaagt er niet in coherente verklaringen af te leggen over zijn relatie met zijn buurjongen, I.: (a) hij legt tegenstrijdige verklaringen af over de start van zijn relatie; en (b) over het verloop van de relatie, meer bepaald de eerste seksuele betrekkingen met I., is hij evenmin eenduidig;
- verzoekers beweerde problemen met zijn familie, meer bepaald zijn vader en oudste broer, omwille van zijn contact met I. kunnen niet zomaar worden aangenomen daar (a) verzoeker tegenstrijdige verklaringen aflegt over de wijze waarop hij werd ontdekt door zijn oudste broer; (b) verzoeker voorts niet kon overtuigen in zijn verklaringen over hoe hij er in slaagde om het huwelijk met zijn nicht N. te ontwijken gelet op een aantal tegenstrijdige verklaringen in deze; en (c) verzoeker de leugen die hij uitvond om de aanhoudende huwelijksvoorstellen van zijn moeder af te schepen evenmin coherent in de tijd kon plaatsen.

Na lezing van het administratief dossier, stelt de Raad vast dat voorgaande bevindingen van de commissaris-generaal met betrekking tot verzoekers voorgehouden homoseksuele geaardheid en beweerde vrees voor vervolging, zoals uitgebreid weergegeven in de motieven van de bestreden beslissing, steun vinden in het administratief dossier, betrekking hebben op de kern van het vluchtrelaas alsook pertinent en correct zijn. Ze worden in hun geheel overgenomen.

In het verzoekschrift wordt geen enkele dienstige poging ondernomen om de pertinente vaststellingen inzake de ongeloofwaardigheid van verzoekers homoseksuele geaardheid te ontcrachten. De Raad stelt vast dat verzoeker in wezen slechts blijft steken in het louter volharden in en herhalen van zijn voorgehouden homoseksuele geaardheid en vrees voor vervolging omwille hiervan, alsook het bekritisieren en tegenspreken van bepaalde gevolgtrekkingen door de commissaris-generaal, zonder evenwel concrete en geobjectiveerde elementen aan te voeren die de bevindingen in de bestreden beslissing kunnen weerleggen of in een ander daglicht stellen. Dergelijk verweer is dan ook niet dienstig.

Verzoeker verwijst nog naar zijn laaggeschooldheid, zijn langdurige verslaving aan Tramadol en het feit dat hij psychologisch gestoord was, gestrest en depressief. Verder meent hij dat moeilijk van hem kan worden gevraagd dat hij een coherent relaas kan maken van iets dat zich intussen al bijna 10 jaar geleden heeft voorgedaan in Gaza, en dit zeker voor de fictieve relatie met N. daar die nooit heeft bestaan.

Verzoekers betoog overtuigt niet. Zelfs van laaggeschoolde personen mag worden verwacht dat zij over belangrijke gebeurtenissen en elementen in hun leven, die de essentie uitmaken van hun verzoek om internationale bescherming, voldoende coherente en duidelijke informatie kunnen geven. De Raad benadrukt dat een beperkte scholing niet inhoudt dat verzoekers inherente verstandelijke vermogens zouden zijn aangetast (minstens wordt dit niet aangetoond) of verzoeker zou verhinderen om zijn vluchtrelaas op eenduidige en volwaardige wijze uiteen te zetten. Het lange tijdsverloop noch zijn fictieve relatie kunnen verschooning bieden voor de incoherente en tegenstrijdige verklaringen die verzoeker heeft afgelegd. De gedane vaststellingen hebben ook geen betrekking op details, maar op essentiële elementen die verband houden met zijn beweerde homoseksuele geaardheid, zoals de ontdekking van zijn geaardheid en de beleving ervan en hoe hij hiermee is omgegaan in een homofobe omgeving, alsook op feiten die rechtstreeks aanleiding zouden hebben gegeven tot het vertrek uit het land van herkomst. Wat betreft de bewering dat verzoeker depressief en psychologisch gestoord was, volstaat het op te merken dat dit met geen enkel begin van bewijs wordt gestaafd en dat verzoeker aldus ook hier niet aannemelijk maakt dat van hem geen coherent relaas kan worden verwacht. Ten slotte merkt de Raad op dat elk gehoorgesprek stress met zich meebrengt, wat geen afbreuk doet aan de redelijke verwachting dat verzoeker, ondanks de stress, bij machte is om coherente en doorleefde verklaringen af te leggen over zijn homoseksuele bewustwording.

Het geheel aan voorgaande bevindingen in acht genomen, heeft tot gevolg dat verzoeker een homoseksuele geaardheid, in de zin van een fundamenteel kenmerk dat deel uitmaakt van zijn identiteit, niet aannemelijk maakt. Bijgevolg kan er ook geen geloof worden gehecht aan de daaruit volgende problemen met zijn familie.

Aangezien de Raad geen geloof hecht aan verzoekers voorgehouden homoseksuele geaardheid, kan evenmin geloof worden gehecht aan zijn vrees als zou hij bij terugkeer naar Gaza om deze reden worden vervolgd.

5.5. Gelet op het geheel aan voorgaande bevindingen, blijkt dat verzoeker niet aannemelijk maakt een gegronde vrees voor vervolging te koesteren. Bij gebrek aan samenhangende en aannemelijke verklaringen en nu verzoekers algemene geloofwaardigheid niet vaststaat, is er niet voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet en kan hem het voordeel van de twijfel niet worden verleend. Er is geen reden om het ongeloofwaardig bevonden vluchtrelaas verder te toetsen aan de voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

Een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, kan niet worden aangenomen.

6. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

6.1. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) van de Vreemdelingenwet, kan worden volstaan met de vaststelling dat verzoeker geen elementen aanreikt waaruit kan blijken dat hij op deze grond nood zou hebben aan subsidiaire bescherming. Ook uit de beschikbare landen-informatie blijkt niet dat hij een dergelijk risico loopt in Gaza.

6.2. Zoals gekend, vormt artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting van artikel 15, b) van richtlijn 2004/83/EU, daarna vervangen door richtlijn 2011/95/EU.

De ernstige schade bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet heeft betrekking op *“situaties waarin degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, specifiek wordt blootgesteld aan het risico op een bepaald soort schade”*, met name foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji, C-465/07, pt. 32).

Voormeld artikel stemt in wezen overeen met artikel 3 van het EVRM dat bepaalt dat *“Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen.”* (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, Elgafaji, pt. 28). Artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet moet dan ook worden geïnterpreteerd in het licht van de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: EHRM) met betrekking tot artikel 3 van het EVRM.

Het EHRM hanteert een aantal algemene principes over de toepassing van artikel 3 van het EVRM in asielzaken (EHRM 26 augustus 2016, nr. 59166/12, J.K. e.a. v. Zweden, §§ 79-81). Zo stelt het Hof dat de gevreesde feiten ernstig en zwaarwichtig moeten zijn. De mishandeling moet een minimumniveau van ernst bereiken om binnen het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM te vallen. De beoordeling hiervan is relatief en hangt af van de omstandigheden van de zaak (EHRM 23 maart 2016, nr. 43611/11, F.G. e.a. v. Zweden, §§ 111-112).

In het kader van artikel 3 van het EVRM, moeten de voorzienbare gevolgen van verwijdering van een persoon naar het land van bestemming worden onderzocht. Hier worden de persoonlijke omstandigheden van het betrokken individu in ogenschouw genomen alsmede de algemene omstandigheden en situatie in dat land. De loutere mogelijkheid van slechte behandelingen wegens een instabiele situatie in een land, leidt op zich niet tot een inbreuk op artikel 3 van het EVRM. Verder heeft het Hof ook geoordeeld dat, wanneer de bronnen waarover het beschikt een algemene situatie beschrijven, de specifieke beweringen van een verzoekende partij moeten worden gestaafd door andere bewijselementen (EHRM 28 februari 2008, nr. 13229/03, Saadi v. Italië, § 130-131).

De beoordeling of er sprake is van een reëel risico moet gebeuren op basis van alle relevante factoren die het risico op mishandeling kunnen verhogen. Waar individuele factoren afzonderlijk bekeken niet leiden tot het vaststellen van een reëel risico, kunnen deze individuele factoren wanneer ze cumulatief worden beoordeeld en overwogen in het licht van een situatie van algemeen geweld aanleiding geven tot het vaststellen van een reëel risico (EHRM 17 juli 2008, nr. 25904/07, NA v. Verenigd Koninkrijk, par. 130). Indien de betrokken persoon behoort tot een groep die systematisch wordt onderworpen aan mishandeling, is het in beginsel niet noodzakelijk om een bewijs van persoonlijke risicofactoren voor te leggen (EHRM 28 februari 2008, Saadi v. Italië, § 132).

6.3. In zoverre verzoeker zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet beroept op de aangevoerde vluchtmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen daarover, uiteengezet in punt 5.

6.4. Voorts benadrukt de Raad dat bij de beoordeling van een mogelijke nood aan subsidiaire bescherming in hoofde van verzoeker rekening dient te worden gehouden met de eigenheid van de situatie in de Gazastrook, die niet alleen het gevolg is van het Israëliisch-Palestijnse conflict doch tevens van het politiek conflict tussen Hamas – door verschillende landen beschouwd als een terroristische groepering – en de Palestijnse Autoriteit/Fatah, ten gevolge waarvan Israël, sinds Hamas in juni 2007 de macht heeft gegrepen in Gaza, tot op heden de blokkade van de Gazastrook in stand houdt en de landsgrenzen van Gaza worden gecontroleerd door respectievelijk de Israëliische en Egyptische autoriteiten. Het gevolg hiervan is dat Gazanen zowel wat hun bewegingsvrijheid betreft, met name de mogelijkheid om Gaza in en uit te reizen, als wat betreft de mogelijkheid om te voorzien in hun elementaire levensbehoeften volledig afhankelijk zijn van de goodwill van Israël en Egypte. De humanitaire omstandigheden in Gaza, de diepe economische crisis en de energiecrisis kunnen dan ook niet los hiervan worden gezien. Ook de negatieve impact van de spanningen tussen de betrokken actoren in de regio (Hamas en Palestijnse Autoriteit/Fatah) op de humanitaire en socio-economische situatie in Gaza en het feit dat bij verschillende militaire operaties cruciale civiele infrastructuur werd vernietigd, mogen hierbij niet uit het oog worden verloren.

6.5. Het CGVS en de Raad betwisten noch ontkennen dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in de Gazastrook erbarmelijk kunnen zijn. Dat de socio-economische situatie in Gaza (mede) wordt veroorzaakt door het Israëliisch-Palestijns conflict, wordt niet betwist. De Raad is zich ervan bewust dat de jarenlange blokkade door Israël, *“Operatie Beschermd Rand”* in 2014, de vernietiging van de tunnels door de Egyptische en Israëliische autoriteiten en de versterking van de blokkade door de

Egyptische autoriteiten een enorme impact hebben (gehad) op de humanitaire omstandigheden in de Gazastrook.

Er wordt verder niet betwist dat de Covid-pandemie en de plotse en hevige uitbarsting van het geweld in de Gazastrook in mei 2021 wederom een negatieve impact hebben gehad op de algemene socio-economische situatie aldaar. Tevens kan worden aangenomen dat de financiële crisis bij UNRWA een impact heeft op de gehele economie van Gaza, die heden verder is achteruit gegaan. Dit blijkt thans uit de COI "Focus *"Palestine. Territoires palestiniens - Gaza. Situation sécuritaire"* van 27 augustus 2021 waarin wordt vermeld dat het werkloosheidspercentage daardoor zou kunnen stijgen tot 50% en dat het armoedecijfer eveneens zou kunnen stijgen tot 59,3% van de Gazanen die leven onder de armoedegrens van 5,5 dollar per dag (p. 16).

Uit deze verdere verslechtering kan, gelet op de recente en beschikbare landeninformatie die door beide partijen ter beschikking van de Raad wordt gesteld, zoals de COI Focus *"Territoires Palestiniens – Gaza. Classes sociales supérieures"* van 30 november 2021, het OCHA rapport *"Response to the escalation in the oPt : Situation Report No. 10"* van september 2021 en de ACAPS rapporten van 5 en 19 oktober 2021, evenwel niet blijken dat de socio-economische situatie in Gaza heden van die aard is dat alle inwoners van de Gazastrook, wegens een algemene humanitaire situatie of wegens de algemene leefomstandigheden aldaar, een reëel risico lopen op een onmenselijke of vernederende behandeling.

De Raad herinnert er trouwens aan dat er een hoge drempel geldt vooraleer socio-economische omstandigheden kunnen worden gelijkgeschakeld met een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet. Deze drempel wordt bereikt wanneer verzoekers leefomstandigheden in de Gazastrook dermate precair zijn dat hij bij terugkeer naar daar in een situatie van extreme armoede zal belanden die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in zijn elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting.

Zonder de socio-economische en humanitaire situatie in Gaza te willen minimaliseren, liggen er in deze stand van zaken geen overtuigende elementen voor die aannemelijk maken dat iedere persoon die in de Gazastrook woont wegens de algemene situatie aldaar in preciaire omstandigheden leeft die de drempel van onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet bereiken. Uit de beschikbare informatie blijkt dat de financiële middelen waarover een Gazaanse familie beschikt in grote mate bepalen hoe deze familie de gevolgen van de Israëlische blokkade en het politiek conflict tussen de Palestijnse Autoriteit en Hamas kan opvangen. Verzoeker brengt in het verzoekschrift geen elementen bij waaruit kan blijken dat de informatie waarover het CGVS beschikt niet correct dan wel niet actueel zou zijn dan wel tot een andere appreciatie kan leiden.

Een beoordeling van de individuele situatie dringt zich dan ook op, waardoor verzoeker niet kan volstaan met het louter verwijzen naar de algemene humanitaire en socio-economische situatie in de Gazastrook en de verdere verslechtering ervan. Hij moet daarentegen een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet bij terugkeer naar Gaza in concreto aannemelijk maken. Bijgevolg moet verzoeker aantonen dat zijn persoonlijke socio-economische situatie in Gaza dient te worden bestempeld als een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM.

Uit verzoekers verklaringen blijkt echter dat zijn individuele situatie in de Gazastrook behoorlijk is in het licht van de plaatselijke context. De bestreden beslissing bevat hierover de volgende pertinente overwegingen: *"Verder heeft u nog contact met uw zus S. (NPO II-III p. 2). Voorts heeft uw broer A. u financieel geholpen bij uw vertrek uit Gaza, ondanks het verbod van uw vader (NPO I p. 15-16). Deze elementen doen besluiten dat u bij een terugkeer naar Gaza niet in een preciaire situatie van extreme armoede zal terechtkomen waarbij u niet in uw elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien.*

Nergens uit uw verklaringen kan afgeleid worden dat er in uw hoofde concrete en ernstige veiligheidsproblemen of ernstige problemen van socio-economische of medische aard bestaan die er toe geleid hebben dat u uw land van gewoonlijk verblijf diende te verlaten. U bracht voorts geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat de algemene situatie in de Gazastrook van dien aard is dat u, in geval van terugkeer naar de Gazastrook, persoonlijk een bijzonder risico op een 'onmenselijke en vernederende behandeling' loopt. Bijgevolg kan niet worden aangenomen dat u, indien u zou terugkeren naar de Gazastrook, in een mensonwaardige situatie zou terechtkomen."

Waar verzoeker in zijn verzoekschrift stelt dat hij bij terugkeer naar Gaza geen opvang zal hebben en dat hij niet bij zijn vader zal durven inwonen uit vrees voor Hamas, merkt de Raad op dat geen geloof wordt gehecht aan zijn voorgehouden problemen met Hamas wegens handel in verdovende middelen noch aan zijn voorgehouden homoseksuele geaardheid. Bijgevolg kan evenmin geloof worden gehecht

aan de beweerdde problemen met zijn familie die daaruit zouden voortspruiten en maakt verzoeker niet aannemelijk dat hij niet opnieuw zou kunnen inwonen in het huis dat eigendom is van zijn familie, met toegang tot elektriciteit en gas en waar zich een drinkwaterreservoir bevindt (NPO I, p. 4). Er liggen geen elementen voor die aantonen dat deze omstandigheden ondertussen zouden zijn gewijzigd.

Tevens wordt in de bestreden beslissing terecht gesteld: *“Er kan besloten worden dat u bij een terugkeer naar Gaza in staat bent om in uw eigen levensonderhoud te voorzien. U heeft doorheen uw leven immers een uitgebreide werkervaring opgebouwd, als kapper, als elektricien, en als landbouwer. U volgde een opleiding als kapper die u weliswaar niet afmaakte, maar u verklaart wel ervaring hierin te hebben. U volgde een driejarige opleiding tot elektricien en heeft ook effectief als auto elektricien gewerkt (NPO I p. 6). In Duitsland werkte u in de bouwsector als arbeider (NPO I p. 5).”*

Door zich te beperken tot de enkele bewering dat hij thans werkloos is en geen werk meer gaat vinden, zonder dit verder toe te lichten, slaagt verzoeker er niet in voorgaande concrete bevindingen in een ander daglicht te stellen.

Verder blijkt dat verzoeker 1800 dollar wist te sparen, dat hij ook financiële hulp heeft gekregen van zijn broer A. om te vertrekken uit Gaza (NPO I, p. 15-16) en dat zijn vader voor Hamas werkt als een bewaker aan de zee (NPO I, p. 6-7).

Hij toont derhalve niet aan dat hij bij terugkeer naar Gaza in een toestand van extreme armoede dreigt terecht te komen waardoor hij onmogelijk zal kunnen voorzien in zijn elementaire levensbehoeften op het vlak van voedsel, hygiëne en huisvesting.

Waar verzoeker in het verzoekschrift en de aanvullende nota verder verwijst naar de algemene socio-economische en humanitaire situatie in Gaza, brengt hij hiermee geen concrete, op zijn persoon betrokken feiten en elementen aan die een ander licht kunnen werpen op de evaluatie van zijn persoonlijke levensomstandigheden in de Gazastrook.

Verzoeker verwijst ook naar de impact van de COVID-19-pandemie op het leven in Gaza en de gevolgen van de Israëlische blokkade in deze. Hij stelt dat deze crisis een grote impact heeft op de toegang tot het gezondheidssysteem alsmede de algemene levensomstandigheden waardoor hij in geval van terugkeer naar Gaza in die omstandigheden een reëel risico zou lopen op een onmenselijke of vernederende behandeling. Verzoeker blijft echter in gebreke dit risico in zijn hoofd concreet aannemelijk te maken. De informatie die verzoeker in dit verband bijbrengt met betrekking tot de gevolgen van de coronapandemie voor de humanitaire en gezondheidssituatie in Gaza is immers algemeen van aard en heeft geen betrekking op zijn persoonlijke situatie. Verzoeker toont niet aan dat hij persoonlijk het risico loopt om in Gaza terecht te komen in erbarmelijke levensomstandigheden als gevolg van de gezondheidscrisis. Verzoeker toont evenmin aan dat hij – in de hypothese dat hij in Gaza besmet zou raken met het coronavirus – geen toegang zou hebben tot adequate gezondheidszorg, laat staan dat hij om die reden aan een ‘onmenselijke behandeling’ zou worden onderworpen.

Verzoekers betoog dat UNRWA een groot financieel tekort heeft en dat dit een impact heeft op de vervulling van haar missie, kan voorgaande bevinden met betrekking tot zijn persoonlijke situatie niet in een ander daglicht stellen en is bovendien niet dienstig nu verzoeker niet onder artikel 1D van het Vluchtelingenverdrag valt en dus sowieso niet in aanmerking komt voor bijstand van UNRWA.

In acht genomen het geheel van wat voorafgaat, oordeelt de commissaris-generaal dan ook op goede gronden dat nergens uit verzoekers verklaringen kan worden afgeleid dat er in zijn hoofd concrete en ernstige problemen van socio-economische of medische aard bestaan die er toe hebben geleid dat hij de Gazastrook diende te verlaten of die er toe leiden dat hij niet naar daar zou kunnen terugkeren.

6.6. Voorts wordt vastgesteld dat verzoeker geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoont waaruit blijkt dat hij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing omdat hij specifiek wordt gevisieerd. Verzoeker maakt geen gewag van andere persoonlijke problemen die hij de laatste jaren in Gaza zou hebben gekend.

6.7. Verder oordeelt de Raad dat het al dan niet open zijn en de toegankelijkheid van de grensovergang in Rafah een uitermate wezenlijk element uitmaakt in de beoordeling van het toekennen van een internationale beschermingsstatus aan Gazanen en dat dit element dient te worden betrokken bij de beoordeling van het reële risico op ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Wat betreft de terugkeermogelijkheden voor Palestijnen naar Gaza blijkt uit de COI Focus *“Territoires Palestiniens – Bande de Gaza. Retour dans la bande de Gaza”* van 3 september 2020, waaraan wordt gerefereerd in de bestreden beslissing, vooreerst dat Palestijnen afkomstig uit de Gazastrook, na een verblijf in het buitenland, kunnen terugkeren naar dit gebied, en dit ongeacht of zij geregistreerd zijn bij UNRWA. De procedure is weliswaar gemakkelijker voor personen in het bezit van hun Palestijns

paspoort, maar zelfs indien men niet zou beschikken over dit document, kan men door het invullen van een aanvraagformulier en het indienen van een kopie van het verblijfsdocument in België op relatief korte tijd een Palestijns paspoort verkrijgen van de Palestijnse minister van Binnenlandse Zaken, via de Palestijnse missie in Brussel. Het feit dat men niet in het bezit is van een Palestijnse identiteitskaart vormt op zich geen hinderpaal bij het verkrijgen van een Palestijns paspoort. Het is voldoende dat men beschikt over een identiteitskaartnummer. Het feit Gaza illegaal te hebben verlaten of internationale bescherming in België te hebben aangevraagd, vormt dan ook geen hindernis voor het uitreiken van het paspoort. Hamas komt niet tussenbeide in de uitreikingsprocedure van het paspoort, die alleen tot de bevoegdheid van de Palestijnse Autoriteit in Ramallah behoort.

Rekening houdend met het gegeven dat verzoeker beschikt over kopieën van zijn identiteitskaart en Palestijns paspoort, zijn er dan ook geen redenen voorhanden om aan te nemen dat hij niet in de mogelijkheid is om terug te keren naar Gaza, hetgeen hij ook niet betwist.

Om toegang te krijgen tot de Gazastrook moet men zich naar het noorden van Egypte begeven, meer bepaald naar de stad Rafah, gelegen op het schiereiland Sinai, waar zich de enige grensovergang tussen Egypte en de Gazastrook bevindt. Daar waar men voorheen een transitvisum diende aan te vragen bij de Egyptische ambassade in Brussel, is dit heden niet langer vereist. De Egyptische autoriteiten hebben de nationale luchtvaartmaatschappij Egyptair gemachtigd om Palestijnen die in het bezit zijn van een identiteitskaart of een Palestijns paspoort in te schepen, op voorwaarde dat ze rechtstreeks naar de Gazastrook reizen en dat de grensovergang in Rafah open is. Op deze voorwaarden kan elke Palestijn die wil terugkeren naar Gaza dit doen zonder specifieke tussenkomst van zijn ambassade of van elke andere organisatie. In Caïro voorziet de Palestijnse ambassade in Egypte pendelbussen die de reiziger vervolgens rechtstreeks naar de grensovergang vervoeren.

De opening van de grensovergang in Rafah wordt mede bepaald door de veiligheidssituatie in het noorden van Sinai. De weg naar Rafah doorkruist dit gebied, alwaar extremistische groeperingen, voornamelijk Wilayat Sinai, regelmatig aanslagen plegen. Uit de beschikbare informatie (cf. de COI Focus *“Territoires Palestiniens – Bande de Gaza. Retour dans la bande de Gaza”* van 3 september 2020, en meer in het bijzonder hoofdstuk 2, getiteld *“Situation sécuritaire dans le Sinai Nord”*), blijkt dat het doelwit van deze aanslagen de in de regio aanwezige politie en het leger zijn. De Wilayat Sinai maakt bij het uitvoeren van terreuraanslagen gebruik van bermbommen gericht tegen militaire voertuigen, en het neerschieten van militairen, politieagenten en personen die worden verdacht van actieve medewerking met de militaire en politieke autoriteiten. Voorts voeren zij guerrilla-aanvallen uit op checkpoints, militaire gebouwen en kazernes. Het Egyptische leger en de politie reageren op hun beurt door bombardementen en luchtaanvallen uit te voeren op schuilplaatsen van jihadistische terroristen, en door grootscheepse razzia's uit te voeren waarbij het vaak tot gevechten komt. Bij dergelijke confrontaties hebben al honderden rebellen het leven gelaten. Niettegenstaande beide strijdende partijen beweren dat zij de moeite doen om in de mate van het mogelijke de plaatselijke burgerbevolking te ontzien, zijn hierbij ook burgerslachtoffers te betreuren. Uit de beschikbare informatie komt echter duidelijk naar voren dat Palestijnen uit de Gazastrook, die reizen naar of terugkeren uit Egypte, niet worden gevisieerd, noch het slachtoffer zijn geweest van aanslagen gepleegd door de in de regio actieve gewapende groeperingen.

Sinds februari 2018 hebben de Egyptische autoriteiten een omvangrijke antiterroristische operatie uitgevoerd, bekend als *“Operatie Sinai 2018”*, die tot op heden nog niet officieel is afgesloten. In 2019 en 2020 bleven militanten zich richten op leden van de Egyptische veiligheidsdiensten (militairen, dienstplichtigen, politie, ...) en op mensen die worden geacht samen te werken met de regering (arbeiders, leiders en leden van aan de regering gelieerde stammen) door middel van gewapende aanvallen, zelfmoordaanslagen, moorden en ontvoeringen. Burgers werden gevisieerd omdat ze ervan werden verdacht samen te werken met de veiligheidsdiensten en zijn soms het slachtoffer van het geweld dat is gelieerd aan de aanvallen door jihadistische groeperingen op de veiligheidsdiensten of dat het gevolg is van fouten van de Egyptische veiligheidstroepen. Sinds medio 2019 is het geweld afkomstig van de Wilayat Sinai verschoven naar Bir el-Abed, gelegen in het westen van de provincie. De dodelijkste aanval in 2020 vond plaats op 21 juli 2020 en was gericht tegen een Egyptisch legerkamp en een checkpoint ten westen van de stad. Militanten kregen voet aan de grond in vier naburige dorpen, waardoor de dorpelingen op de vlucht sloegen. De aanval was tegelijkertijd de grootste aanval van de Wilayat Sinai tegen het Egyptische leger in de afgelopen jaren.

De noodtoestand werd op 27 juli 2020 andermaal verlengd voor een periode van drie maanden, en in bepaalde zones van Sinai geldt een nachtelijk uitgaansverbod. De verscherpte veiligheidsmaatregelen

hebben een enorme impact op het dagelijkse leven van de plaatselijke bevolking, wiens bewegingsvrijheid wordt beperkt.

Er is in de Sinai in Egypte echter actueel geen sprake van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld waardoor die confrontaties worden gekenmerkt dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid aldaar een reëel risico lopen op een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon. A fortiori kan er niet worden besloten dat Gazanen, die enkel door het gebied moeten reizen, om die reden niet zouden kunnen terugkeren naar de Gazastrook.

Een van de factoren die de organisatie van pendelbussen bemoeilijkt, is het implementeren van de nodige veiligheidsmaatregelen voor een veilig transport naar de Gazastrook, aangezien dit afhankelijk is van de veiligheidssituatie in de Sinai. Maar ook andere, puur praktische factoren hebben een invloed op de organisatie van het busvervoer (bijvoorbeeld: de pendelbus vertrekt pas als deze volzet is). Bovendien moet worden opgemerkt dat uit de beschikbare informatie weliswaar blijkt dat de Egyptische politie het doelwit is van extremistische organisaties die actief zijn in de Sinai, doch hieruit blijkt niet dat de politie die deze pendelbussen begeleidt of deze bussen zelf reeds zouden zijn gevisieerd door jihadistische milities, en dit terwijl er tegelijkertijd sprake is van een duidelijke toename van het aantal terugkeerders naar Gaza via de grensovergang in Rafah. Aldus kan worden gesteld dat deze terugkeer op een voldoende veilige manier plaatsvindt, aangezien de Egyptische autoriteiten gepaste middelen voorzien om een beveiligde terugkeer naar Gaza te garanderen.

Informatie over de openingsdagen van de grenspost in Rafah is beschikbaar in de media en circuleert op sociale netwerken. Daarenboven blijkt dat er weliswaar beperkingen op de grensovergang van Rafah kunnen worden toegepast op de inwoners van de Gazastrook die Gaza willen verlaten (en dus naar Egypte willen gaan), doch dat er tegelijkertijd geen enkele beperking van toepassing is op personen die willen terugkeren naar Gaza, behalve het bezit van een geldig paspoort. Bovendien blijkt uit de beschikbare informatie dat wanneer de grensovergang wordt geopend, duizenden Palestijnen van de gelegenheid gebruik maken om de Gazastrook in en uit te reizen. In de praktijk is de grensovergang in Rafah tussen mei 2018 en begin 2020 vrijwel onafgebroken open gebleven, en dit vijf dagen per week (van zondag tot en met donderdag), met uitzondering van feestdagen en speciale gelegenheden.

De beslissing van de Palestijnse Autoriteit om op 6 januari 2019, naar aanleiding van de nieuwe hoogoplopende spanningen tussen Fatah en Hamas, zijn personeel terug te trekken van de grensovergang in Rafah heeft ertoe geleid dat de grensovergang sindsdien, net zoals dat het geval was in de periode van juni 2007 tot en met november 2017, enkel wordt bemand door Hamas. Indien er op een bepaald ogenblik werd gevreesd dat de situatie aan de grensovergang in Rafah achteruit zou gaan, blijkt duidelijk uit de informatie in het rechtsplegingsdossier dat dit niet het geval is geweest. De grensovergang bleef immers, na de terugtrekking van de Palestijnse Autoriteit op 7 januari 2019, voortdurend vijf dagen per week geopend in de richting van terugkeer naar de Gazastrook en is bovendien sinds 3 februari 2019 opnieuw geopend in beide richtingen (en dus ook in de richting van vertrek naar Egypte).

Als gevolg van maatregelen ter bestrijding van de coronaviruspandemie werd de grensovergang in Rafah op 26 maart 2020 gesloten. Hij werd vervolgens heropend van 13 tot 16 april 2020, van 12 tot 14 mei 2020 en van 11 tot 13 augustus 2020, waardoor duizenden Palestijnen konden terugkeren. Op 24 augustus 2020 werd, na een toename van het aantal besmettingen met het coronavirus, de noodtoestand afgekondigd en gedurende 48 uur een lockdown opgelegd. Deze werd nadien met vijf dagen verlengd. In Egypte zijn de luchthavens na een opschorting van internationale vluchten op 1 juli 2020 heropend en moeten reizigers, ongeacht hun nationaliteit, een negatieve test voorleggen voordat ze aan boord gaan. De maatregelen die werden getroffen door de Egyptische en Palestijnse autoriteiten om de verspreiding van Covid-19 tegen te gaan, liggen in lijn met de maatregelen die wereldwijd werden en worden getroffen ter indamming van de coronapandemie. Het betreffen specifieke maatregelen die kaderen binnen een welbepaalde doelstelling en die dus tijdelijk van aard zijn.

Er kan dan ook niet worden gesteld dat de grensovergang in Rafah definitief is gesloten en dat een terugkeer naar Gaza onmogelijk blijft. Te dezen brengt verzoeker geen enkel bewijs aan dat hij actueel en voor lange tijd wordt geconfronteerd met de absolute onmogelijkheid om terug te keren naar de Gazastrook als gevolg van de Covid-19-pandemie. Ten overvloede herhaalt de Raad dat de pandemie ten gevolge van het coronavirus niet uitgaat van of wordt veroorzaakt door een van de actoren uit artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet, zodat een van de essentiële voorwaarden voor het toekennen van internationale bescherming, met name de identificatie van de actor van vervolging of de veroorzaker van

de ernstige schade en tegen wie dus bescherming nodig is, niet is vervuld (cf. RvS 14 augustus 2020, nr. 13.847(c)).

Bovendien brengt de verwerende partij middels een aanvullende nota informatie bij waaruit nogmaals blijkt dat de grensovergang in Rafah sinds 16 mei 2021 ononderbroken in beide richtingen is geopend en dit elke dag van de week, behalve op vrijdag en op officiële feestdagen (Egypt Today *“Opened for 6 consecutive months: Rafah Border continues to receive humanitarian cases, aid”* van 16 november 2021). Verder blijkt hieruit dat de grensovergang open is voor burgers en humanitaire gevallen, alsook hulp en reconstructiematerialen.

Uit de informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt verder niet dat afgewezen verzoekers die terugkeren naar de Gazastrook louter omwille van hun verblijf in het buitenland, dan wel omwille van het indienen van een verzoek om internationale bescherming, een reëel risico lopen om te worden blootgesteld aan foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Zo niet kan worden uitgesloten dat verzoeker bij een terugkeer naar de Gazastrook mogelijk zal worden ondervraagd over zijn activiteiten in het buitenland en de redenen waarom hij de Gazastrook heeft verlaten, dan wel ernaar terugkeert, kan hieruit op zich evenwel geen reëel risico op het lijden van ernstige schade worden afgeleid. Dit wordt bevestigd door het feit dat Fedasil heeft deelgenomen aan de begeleiding van verschillende personen die vrijwillig zijn teruggekeerd naar Gaza, zowel in 2019 als in 2020, en dat indien er gevallen werden gerapporteerd waarbij personen enkele uren werden vastgehouden op de luchthaven in Caïro, de feedback die werd gegeven door de teruggekeerde Palestijnen niet van die aard is om te besluiten dat men, in Caïro of Rafah, werd blootgesteld aan een onmenselijke of vernederende behandeling louter omwille van een terugkeer na een verblijf in Europa.

Het CGVS houdt de situatie in Gaza al vele jaren nauwlettend en continu in het oog via zijn documentatie- en onderzoeksdienst. De grenspost in Rafah wordt aan Palestijnse zijde al jarenlang enkel door Hamas gecontroleerd. Indien er ernstige, aangetoonde en terugkerende problemen waren geweest met de manier waarop Hamas Palestijnen behandelde die in Europa hadden verbleven, zou dit ongetwijfeld zijn gemeld door de talrijke instellingen, organisaties, en instanties die de situatie in de Gazastrook nauwlettend in het oog houden.

De raadpleging van de diverse bronnen beschikbaar in het rechtsplegingsdossier levert evenwel geen enkele aanwijzing op dat Hamas Palestijnen die terugkeerden naar de Gazastrook, louter omwille van een verblijf in Europa of omwille van het indienen van een verzoek om internationale bescherming, heeft gefolterd of onmenselijk of vernederend heeft behandeld. Actueel maken verschillende onafhankelijke, betrouwbare en objectieve bronnen evenmin melding van dergelijke problemen.

Verzoeker brengt geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt. Evenmin blijkt uit zijn verklaringen dat hij voor zijn komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van Hamas stond. Uit wat hoger werd uiteengezet, blijkt immers dat aan de door hem voorgehouden problemen met Hamas geen geloof kan worden gehecht, zodat ook niet kan worden aangenomen dat verzoeker het voorwerp zou hebben uitgemaakt van een veroordeling, aan de grens geseind zou staan en nog een straf zou moeten uitzitten. Er kan dan ook redelijkerwijs worden van uitgegaan dat Hamas verzoeker niet zal viseren bij een terugkeer naar de Gazastrook. Verzoeker heeft bijgevolg niet aangetoond dat er, omwille van de omstandigheden bij een terugkeer via de grenspost in Rafah, in zijn hoofd een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet bestaat.

Verzoeker heeft bijgevolg niet aangetoond dat er, omwille van de omstandigheden bij een terugkeer via de grenspost in Rafah, in zijn hoofd een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet bestaat.

In acht genomen het geheel van wat voorafgaat, kan de Raad in casu niet anders dan besluiten dat een terugkeer naar Gaza via de Sinaï en de grensovergang in Rafah actueel mogelijk is en dat er op dit ogenblik geen praktische en veiligheidsbarrières zijn die een terugkeer van verzoeker naar Gaza belemmeren.

Verzoeker brengt in het verzoekschrift geen elementen bij waaruit kan blijken dat bovenvermelde informatie niet correct dan wel niet actueel zou zijn dan wel tot een andere analyse kan leiden. De informatie waaraan verzoeker in zijn verzoekschrift refereert met betrekking tot de veiligheidssituatie in de Sinaï en de (tijdelijke) sluiting van de grenzen in het kader van de bestrijding van de Covid-19-pandemie kan hier immers geen ander licht op werpen.

6.8. Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet kan aan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus worden toegekend wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Uit de COI Focus *“Palestine. Territoires palestiniens – Gaza. Situation sécuritaire”* van 27 augustus 2021 blijkt dat de veiligheidssituatie in de Gazastrook, sinds de machtsovername door Hamas en de daaropvolgende installatie van de Israëlische blokkade, wordt gekenmerkt door kleinschalige schermutselingen tussen de Israëlische strijdkrachten en Hamas, die af en toe worden onderbroken door escalaties van grootschalig geweld. Hamas zet Israël onder druk door het gebruik van raketten en mortiervuur om ervoor te zorgen dat de beperkingen op de bewegingsvrijheid worden teruggeschroefd. De Israëlische strijdkrachten gebruiken op hun beurt hun militaire macht en de blokkade om Hamas te dwingen tot kalmte. Af en toe, wanneer één van de partijen in het conflict bepaalde grenzen heeft overschreden, komt het tot een korte maar intense escalatie van geweld. Dit was bijvoorbeeld het geval in 2014, toen Israël er de grootschalige militaire operatie ‘Operatie Beschermde Rand’ startte, de meest verwoestende operatie in de Gazastrook sinds 2007.

Sinds 15 mei 2018, de datum waarop Hamas en Israël informele onderhandelingen zijn gestart, is het geweld aan Palestijnse zijde (grensgeweld, ballon- en raketaanvallen) gereactiveerd, telkens Hamas van mening is dat Israël zijn verplichtingen niet nakomt. Dit geweld wordt beantwoord met Israëlische represailles in de vorm van luchtbombardementen in combinatie met economische restricties.

Op 19 mei 2020 heeft de Palestijnse autoriteit, als reactie op het voornemen van Israël om bepaalde delen van Judea en Samaria te annexeren, aangekondigd dat zij zich niet langer gebonden achtte aan de overeenkomsten afgesloten met Israël en de Verenigde Staten en dat zij alle militaire en civiele coördinatie met Israël heeft stopgezet. Naast het verbreken van deze overeenkomsten heeft de dreiging van annexatie aan Palestijnse zijde aanleiding gegeven tot raketbeschietingen, gevolgd door Israëlische bombardementen, waarbij materiële schade werd aangericht en gewonden vielen.

Een volgende escalatie van het geweld tussen de partijen vond plaats in de tweede helft van augustus 2020, onder meer door het oplaten van zogenaamde brandballonnen. Als onderdeel van een staakt-het-vuren op 31 augustus 2020 heeft Israël ermee ingestemd om, in ruil voor een terugkeer naar kalmte, de uitvoering van de in 2019-2020 genomen maatregelen, waaronder de verhoging van het aantal werkvergunningen, export en import van diverse goederen en de uitbreiding van het visgebied, voort te zetten, alsook om de levering van elektriciteit te vergroten, medische apparatuur te leveren voor de bestrijding van Covid-19 en grote infrastructuurprojecten te lanceren.

Vanwege de maatregelen die Hamas en Israël hebben getroffen om de Covid-19-pandemie te bestrijden, zijn de inwoners van de Gazastrook gedurende de periode van 1 januari 2020 tot begin mei 2021 relatief gespaard gebleven van geweld. In november en december 2020 vonden er Israëlische bombardementen op Hamasdoelwitten plaats als vergelding voor raketbeschietingen. Er vielen geen slachtoffers. De protesten in het kader van de Grote Mars van Terugkeer, die eind december 2019 werden onderbroken, werden niet hervat in 2020.

In mei 2021 flakkerden de vijandelijkheden tussen Hamas en Israël opnieuw op. De plotse en hevige uitbarsting van het geweld volgde op weken van oplopende spanningen omwille van de gedwongen uitzetting van Palestijnse gezinnen in Oost-Jeruzalem en de toegangsbeperkingen die Israël oplegde aan gelovigen in de Oude Stad. Na raketaanvallen op Jeruzalem voerden de Israëlische strijdkrachten van 10 tot 21 mei luchtaanvallen uit op het Gazaanse grondgebied, terwijl Palestijnse groeperingen op hun beurt duizenden raketten op Israël afvuurden. Tijdens dit 11-daagse conflict werden er in Gaza 260 Palestijnen, waarvan minstens de helft burgers, gedood en raakten meer dan 2200 Palestijnen gewond. Op 21 mei 2021 trad een staakt-het-vuren in werking. Niettegenstaande er sprake was van sporadische lanceringen van brandballonnen gericht op het Israëlisch grondgebied en doelgerichte Israëlische vergeldingsaanvallen, bleef de situatie op het terrein in de weken na het staakt-het-vuren rustig. Op 16 augustus werd voor het eerst sinds het staakt-het-vuren in mei een Palestijnse raket onderschept door het Israëlische antiraketsysteem. De raket veroorzaakte geen gewonden of schade.

Daarnaast komen er nog steeds incidenten voor in de zogenaamde bufferzone (*“zone-tampon”*), de toegestane zone waarbinnen kan worden gevist. In deze zone, die in 2019 negentien keer gewijzigd

werd, wordt door het Israëlische leger, dat gerechtigd is om het vuur te openen op alle Palestijnen die zich in dit gebied begeven, zelfs als ze niemand bedreigen, gewelddadig gereageerd op het benaderen of betreden ervan. Dit type geweld treft voornamelijk de lokale bewoners, boeren, vissers. Het aantal burgerslachtoffers dat hierbij te betreuren valt, blijft gering.

De Raad betwist niet dat er sprake is van een gewapend conflict in de Gazastrook en dat de situatie aldaar wordt gekenmerkt door grote onveiligheid en een willekeurige staat van aanhoudend geweld.

Om uit te maken er sprake is van een ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van 'willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict', kan rekening worden gehouden met onder meer de intensiteit van de gewapende confrontaties, het organisatieniveau van de betrokken strijdkrachten en de duur van het conflict, als elementen die in aanmerking moeten worden genomen bij de beoordeling van het reële risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, alsook met andere elementen, zoals de geografische omvang van de situatie van willekeurig geweld, de daadwerkelijke bestemming van de verzoeker in geval van terugzending naar het betrokken land of gebied en het eventueel opzettelijke geweld dat door de strijdende partijen wordt uitgeoefend tegen burgers (HvJ 10 juni 2021, C-901/19, pt. 43).

De Gazastrook heeft in mei 2021 weliswaar een plotse en hevige uitbarsting van geweld gekend, waarbij hoofdzakelijk burgerslachtoffers langs Palestijnse zijde zijn gevallen, doch er is actueel geen sprake van een aanhoudende strijd tussen de aanwezige georganiseerde gewapende groeperingen onderling, noch van een open militair conflict tussen deze gewapende groeperingen, Hamas en de Israëlische strijdkrachten.

Gelet op het geheel van de beschikbare informatie, besluit de Raad dat er heden in de Gazastrook geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld in het kader van gewapend conflict dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoeker louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging zoals bedoeld in artikel 48/4 § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker brengt in het verzoekschrift geen elementen bij waaruit kan blijken dat de informatie waarover het CGVS beschikt niet correct dan wel niet actueel zou zijn dan wel tot een andere beoordeling kan leiden. Verzoeker houdt een algemeen betoog over de veiligheidssituatie in de Gazastrook maar brengt geen concrete en objectieve elementen bij die aantonen dat de bovenstaande analyse van de mate van het willekeurig geweld niet accuraat is. De landeninformatie die verzoeker aanhaalt in zijn verzoekschrift en aanvullende nota ligt in dezelfde lijn als de informatie die kan worden gelezen in de door de verwerende partij bijgebrachte COI Focus van 27 augustus 2021. Hieruit blijkt dat in augustus er nog enkele confrontaties waren tussen Palestijnen en de Israëlische veiligheidsdiensten in het kader van betogingen aan de grens waarbij gewonden vielen, maar hieruit kan niet worden besloten dat de bovenstaande analyse van de mate van het willekeurig geweld niet langer accuraat is.

Evenwel wordt niet ontkend dat de veiligheidssituatie in Gaza nog steeds precair, volatiel, complex, problematisch en ernstig is. Bijgevolg rijst, in overeenstemming met wat in het arrest Elgafaji van het Hof van Justitie wordt gesteld, de vraag of verzoeker persoonlijke omstandigheden kan invoeren die de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld in Gaza in zijn hoofd dermate verhogen dat er moet worden aangenomen dat hij bij een terugkeer naar Gaza een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon.

Er blijken voor verzoeker evenwel geen persoonlijke omstandigheden die voor hem het risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet verhogen.

Verzoeker voert aan dat hij afkomstig is uit Khan Younes, een stad die steeds het doelwit zou zijn van Israël omdat ze niet ver van de grens is gelegen, omdat raketten vanuit de stad richting Israël worden afgevuurd, Hamas in het zuiden en meer bepaald Khan Younes steeds heel actief is geweest en er talrijke leiders van Hamas wonen. Verzoeker wijst erop dat dit ook het geval was tijdens de korte oorlog van mei 2021 en dat in 2014 de ouderlijke woning reeds gedeeltelijk werd vernield. Hij meent dat hij afkomstig is van een bijzonder gevaarlijke regio en dat deze ligging hem blootstelt aan een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker kan evenwel niet in dit betoog worden gevolgd.

Vooreerst blijkt uit zijn verklaringen geenszins dat de ouderlijke woning gedeeltelijk zou zijn vernietigd. Integendeel, gevraagd of zijn familie problemen heeft gekend tijdens de oorlog van 2014, verklaarde verzoeker: *"Neen, wij niet, rondom ons in de omgeving zijn een paar huizen beschadigd."* (NPO I, p. 7).

De foto's die verzoeker voegt bij zijn aanvullende nota, neergelegd ter terechtzitting, doen hierover niet

anders denken. Uit deze foto's kan immers niet worden afgeleid waar en wanneer deze werden genomen, noch blijkt hier onomstotelijk uit dat het de ouderlijke woning van verzoeker betreft.

Verder blijkt bij nadere lezing van alle beschikbare landeninformatie dat de stad op zich niet het doelwit uitmaakt van geweld door Israël maar wel verschillende aan Hamas gelieerde sites nabij de stad Khan Younes (COI Focus *"Palestine. Territoires palestiniens - Gaza. Situation sécuritaire"* van 27 augustus 2021, p. 13; verzoekschrift, p. 28, 59). Uit de verklaringen van verzoeker kan niet worden afgeleid dat zijn ouderlijke woning zich nabij een aan Hamas gelieerde site bevond. Bijgevolg kan verzoeker ook niet dienstig verwijzen naar 's Raads arrest nr. 259 355 daar uit dit arrest weliswaar blijkt dat de ligging van de woonplaats van de verzoeker een persoonlijke omstandigheid werd geacht die het risico op willekeurig geweld verhoogde, maar het ging in dit geval wel om een bijzondere ligging in een zone dicht bij de tunnels van Hamas die geplaagd werd door bombardementen. Zoals reeds gezegd, toont verzoeker niet aan dat de ligging van zijn ouderlijke woning in Khan Younes door dezelfde omstandigheden wordt gekenmerkt.

Er zijn verder geen elementen die erop wijzen dat er voor verzoeker persoonlijke omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat hij een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld. Het zonder meer verwijzen naar de gekende veiligheidssituatie in Gaza, zonder deze informatie op zichzelf toe te passen, volstaat hiertoe niet.

6.9. Aldus toont verzoeker niet aan dat er in zijn geval zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land en regio van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a), b) of c) van de Vreemdelingenwet. De Raad ontwaart in het rechtsplegingsdossier evenmin andere elementen waaruit zou moeten blijken dat verzoeker in aanmerking komt voor de toekenning van subsidiaire bescherming overeenkomstig artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

7. Wat betreft artikel 3 van het EVRM, wijst de Raad erop dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal in deze is beperkt tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, hetgeen inhoudt dat artikel 3 van het EVRM wordt onderzocht in zoverre het inhoudelijk overeenstemt met voormelde wetsartikelen. Verder doet de Raad in het kader van een beroep tegen een beslissing van de commissaris-generaal geen uitspraak over een terugkeerbeslissing of verwijdering, maar enkel over de vraag of een verzoeker in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus dan wel de subsidiaire beschermingsstatus. Bijgevolg is een bijkomend onderzoek naar een eventuele schending van artikel 3 van het EVRM niet aan de orde.

Waar verzoeker nog verwijst naar verschillende protocollen bij het EVRM, duidt hij niet aan op welke wijze deze door de bestreden beslissing zouden zijn geschonden. Dezelfde vaststelling geldt ook voor de aangevoerde schending van artikel 17 van het KB CGVS. Het middel is in die mate onontvankelijk.

8. Artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet stelt dat indien een verzoeker in het verleden reeds werd vervolgd, of reeds ernstige schade heeft ondergaan, of reeds rechtstreeks is bedreigd met dergelijke vervolging of met dergelijke schade, dit een duidelijke aanwijzing is dat de vrees voor vervolging gegrond is en het risico op ernstige schade reëel is, tenzij er goede redenen zijn om aan te nemen dat die vervolging of ernstige schade zich niet opnieuw zal voordoen. Het vluchtrelaas werd niet geloofwaardig bevonden en er zijn voorts geen concrete individuele aanwijzingen dat verzoeker heden dreigt te worden vervolgd of geïsoleerd in Gaza. Bijgevolg is verzoekers verwijzing naar artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet niet dienstig.

9. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker meermaals werd gehoord op het CGVS. Tijdens deze persoonlijk onderhouds kreeg hij de mogelijkheid zijn vluchtmotieven uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten, kon hij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en had hij de mogelijkheid zich te laten bijstaan door zijn advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Arabisch machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het land van herkomst van verzoeker en op alle dienstige stukken. De stelling dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig is te werk gegaan, kan derhalve niet worden bijgetreden.

10. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de

zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal. De overige aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

11. Bovenstaande vaststellingen volstaan om te besluiten dat verzoeker niet als vluchteling kan worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op elf februari tweeduizend tweeëntwintig door:

mevr. M. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. MAES